

פניני הצדיקים

לעדכונים, ברכות מזל טוב והודעות - שלחו ל: 054-8410475 | HB0548410475@gmail.com

מיטב השידורים
מגדולי הרבנים
 ללא פרסומות. ללא חדשות. ללא פוליטיקה.
 האזינו לשידור החי | 03-3782000 | באפליקציה | www.radio2000.co.il

במילוי: 054-8410475, דוא"ל: HB0548410475@gmail.com

הרב מסעוד יונה אדרעי זצ"ל - נולד בכפר טוגאנא שבמרקו בשנת ה'תרע"ד (1914). נקרא על שם סבו הצדיק ר' מסעוד אשר זכה לגילוי אליהו הנביא. לימים עזב את הכפר ולמד תורה ברבאט ולאחר מכן עבר למראכש, שם קיבל תעודת רבנות שכללה שחיטה, מילה וסופר סת"ם. באותם הימים היה היחיד שהצליח לקבל את ההסמכה בגיל צעיר כל כך.

לאחר שהוסמך שב אל רחמאנה, שם נישא ואף התמנה למוהל ושוחט ואף לימד בישיבת אוצר התורה. זמן קצר לפני שהתחתן אביו נפטר. בשנת ה'תש"ח עבר לקזבלנקה ושם התפרסם ויהודים, ערבים, משכילים ופשוטי העם, חיילים אמריקאים וצרפתים שהיו מוצבים בעיר פנו אליו לקבל ברכה, עצה או קמע וכו'.

בשנת ה'תשי"א (1950) עלה לא"י והתיישב בראש פינה ובשנת ה'תשי"ט (1958) עבר להתגורר ביישוב משמר הים ושימש כרב היישוב. רוב זמנו עודד יהודים אומללים שעלו לארץ הישר מתלאת השואה. **מקובל**. ענותן. גאון בנגלה ובנסתר. **מלומד בנסיים**. כתב קמעות. רבים פנו אליו ונושעו והרב לא לקח מהם מאומה. בעל חסד מופלא. קיים את מעשיו בסתר וסיפורים רבים התגלו רק לאחר פטירתו.

ישנן עדויות מופלאות על מספר פעמים שהרב הוציא דיבוק מאנשים. אנשים רבים אשר לא זכו לזרע קודש בר-קיימא פנו אליו ונושעו. חולים אנושים שהרופאים התייאשו מהם ופנו לרב- התרפאו באורח פלא ולעיתים שלח בידיהם כסף למחיה ולנסיעות לאחר שנכח כי מצבם קשה ולרחוקים הציע ללון בביתו, זאת למרות שהרב עצמו היה חסר אמצעים והימים ימי הצנע והתלושים. נפטר ב-ט"ז אלול ה'תשכ"ח (1968). חי כ-54 שנים. ציונו בהר-המנוחות שבירושלים.

אביו: ר' מאיר (איש תם וישר, עניו וגומל חסדים. שימש כשליח ציבור). **מרת פרחא**. **אשתו:** מרת חסיבה (בת ר' סעיד ופרחה דוידה). **מילדיה:** ר' אברהם, מרת שושנה. **מרבתי:** ר' אהרון בוזגלו, ר' חנניה דלויה. **מספריו:** **ישפת אמת** • **הצדיק מראש פינה** - קורות חייו של הצדיק.

צדיק אחד שהיה גר בעכו היה נחשב למוהל מוסמך ובעל שם. לבריתות רבות הוזמן, והיה עושה את מלאכתו נאמנה, במומחיות רבה, ביראת שמיים ובכוונות טהורות ומעולם לא נטל שכר טרחה תמורת המילה. יום אחד חלתה ל"ע בת המוהל ונפלה למשכב. לא הועילו התרופות שנתנו לה והטיפולים הרבים שנעשו בה.

מצבה הידרדר, ונשמתה כמעט יצאה ממנה. כאשר הבחין המוהל במצבה הקשה של בתו האהובה, פרץ בבכי מר, צעק והתחנן לבורא העולם, שיציל את בתו וקרא במר נפשו: **"אני שמזכה את ילדי ישראל הרכים להיכנס בבריתו של אברהם אבינו, תעמוד לי זכותה של מצווה זו, וישלח נא אליי אליהו הנביא להציל את בתי מרדת שחת..."**

ויהי בלילה, רואה המוהל בחלומו, והנה אליהו הנביא לפניו, ולידו יושב רבי מסעוד. אליהו פונה אליו ואומר: **"למה אתה בוכה ומרעיש את כל העולמות? דע לך שרבי מסעוד הנו צדיק וטהור ומזוקק ככסף זך ונקי, לך נא אליו למשמר הים, ועל ידיו תהיה רפואה לבתך!"**. לא התמהמה המוהל, קם ונסע למשמר הים, נכנס לחדרו של רבי מסעוד ושפך לפניו את לבו. בירך הצדיק את החולה ברפואה שלמה, וכן עשה לה שני שם. לתדהמת הרופאים ולשמחתם הרבה של בני המשפחה, החלה החולה להתאושש, ומרגע שיצא המוהל מחדרו של הצדיק, מצבה השתפר עד שהחלימה לחלוטין...

לא רק כוחות עליונים עמדו לצדיק כאשר זכה לרפא את חולי עם ישראל. גם שכלו החד, תבונתו הרבה ובקיאיותו במכמני הרפואה והמדע סייעו בידו לעזור לכל נזקק ובעל חולי. **רבי מסעוד ידע להבחין בשורש הבעיה של כל מחלה, אף ידע את השתלשלות המחלה ואת שלביה, אך החלק הנסי היה המופלא ביותר. רבי מסעוד ידע, עוד בטרם ניגש אליו החולה, פרטי פרטים עליו ועל מחלתו!**

בהיות הרבנית הצדקת בציונו על התנא הקדוש רשב"י זיע"א ניגשה אליה אחת המתפללות ושאלה: **"מה לך, רבנית? פניך חיוורות ונראה שאינך חשה בטוב"**. **"אכן חולה אני"** - ענתה הרבנית. **"אם כך"** - שבה ואמרה האשה - **"בקשי מבעלך, שהוא איש צדיק וישר שיברך אותך. אדם בעל כוחות הוא, צדיק וקדוש ומחולל נסים. אני עצמי זכיתי להיושע על ידו. ומעשה שהיה כך היה: לפני נישואיי באתי אל הרב לבקש את ברכתו. הצדיק בירך אותנו וביקש שנעשה שינוי שם. למרות בקשתו, מטרדת ההכנות לחתונה לא עשינו כדבריו. שנים אחדות היינו נשואים. והנישואים לא עלו יפה. ילדים לא היו לנו, אך ריב ומדון שררו בביתנו תמיד. החלטנו לשוב אל הצדיק ולבקש מחדש את ברכתו. כאשר נכנסנו אל חדרו, הזכיר לנו הרב, שעלינו לשנות את שמנו. הרב לא כעס על שלא קיימנו את דבריו, אלא במאור פנים שב והזכיר לנו לעשות כציוויו. ואכן, מיד לאחר שינוי השם נפקדנו בבנים ב"ה, ועתה אנו חיים באושר ובשלום!"**

מספרת פ. קרובת משפחה: הצדיק חזה את עתידי ואמר לי דברים אלו: א. בעלי לעתיד נמצא ברגע זה בים ולא ביבשה. ב. בשעת החופה יהיה דם. ג. יהיו לנו ארבעה ילדים. ואכן, כך היה: א. בעלי היה בלב ים - מלח במקצועו. ב. בשעת החפה, כשהחתן עבר את הכוס, עפו רסיסים מהכוס ופגעו ברגלי ושטף דם ירד ממנה. ג. אכן, יש לנו היום ארבעה ילדים.

זכור לי מעשה נוסף, לפני כשלושים שנה, כשבני היה בן שש שנים, היה בוכה ללא הפוגה, כמו שיגעון בר-מנן, עד שפנית אליו. מיד כתב קמע ואמר: **"אתם השאתם את הילד בבית לבד, וקרה מה שקרה"**. **שמנו עליו את הקמע ומיד הבריא.** הקמע עד היום אצלי, ואני שומרת עליו ונזכרת בנס שזכות הצדיק עמדה לנו.

הרב מסעוד יונה אדרעי זצ"ל - נולד בכפר טוגאנא שבמרקו בשנת ה'תרע"ד (1914). נקרא על שם סבו הצדיק ר' מסעוד אשר זכה לגילוי אליהו הנביא. לימים עזב את הכפר ולמד תורה ברבאט ולאחר מכן עבר למראכש, שם קיבל תעודת רבנות שכללה שחיטה, מילה וסופר סת"ם. באותם הימים היה היחיד שהצליח לקבל את ההסמכה בגיל צעיר כל כך.

לאחר שהוסמך שב אל רחמאנה, שם נישא ואף התמנה למוהל ושוחט ואף לימד בישיבת אוצר התורה. זמן קצר לפני שהתחתן אביו נפטר. בשנת ה'תש"ח עבר לקזבלנקה ושם התפרסם ויהודים, ערבים, משכילים ופשוטי העם, חיילים אמריקאים וצרפתים שהיו מוצבים בעיר פנו אליו לקבל ברכה, עצה או קמע וכו'.

בשנת ה'תשי"א (1950) עלה לא"י והתיישב בראש פינה ובשנת ה'תשי"ט (1958) עבר להתגורר ביישוב משמר הים ושימש כרב היישוב. רוב זמנו עודד יהודים אומללים שעלו לארץ הישר מתלאת השואה. **מקובל**. ענותן. גאון בנגלה ובנסתר. **מלומד בנסיים**. כתב קמעות. רבים פנו אליו ונושעו והרב לא לקח מהם מאומה. בעל חסד מופלא. קיים את מעשיו בסתר וסיפורים רבים התגלו רק לאחר פטירתו.

ישנן עדויות מופלאות על מספר פעמים שהרב הוציא דיבוק מאנשים. אנשים רבים אשר לא זכו לזרע קודש בר-קיימא פנו אליו ונושעו. חולים אנושים שהרופאים התייאשו מהם ופנו לרב- התרפאו באורח פלא ולעיתים שלח בידיהם כסף למחיה ולנסיעות לאחר שנכח כי מצבם קשה ולרחוקים הציע ללון בביתו, זאת למרות שהרב עצמו היה חסר אמצעים והימים ימי הצנע והתלושים. נפטר ב-ט"ז אלול ה'תשכ"ח (1968). חי כ-54 שנים. ציונו בהר-המנוחות שבירושלים.

אביו: ר' מאיר (איש תם וישר, עניו וגומל חסדים. שימש כשליח ציבור). **אמו:** מרת פרחא. **אשתו:** מרת חסיבה (בת ר' סעיד ופרחה דוידה). **מילדיה:** ר' אברהם, מרת שושנה. **מרבתי:** ר' אהרון בוזגלו, ר' חנניה דלויה. **מספריו:** **ישפת אמת** • **הצדיק מראש פינה** - קורות חייו של הצדיק.

תקופה מסוימת רבינו הגיע מדי יום ברגל, מהלך של חצי שעה לביה"כ בעכו, כשהוא לבוש בטלית ומעוטר בתפלין. שבת אחת, נעמד רבי שלום לופס על במת ביה"כ ואמר: "יש יהודי גדול וצדיק בשם רבי מסעוד, שמצב בריאותו נעשה רופף, וכן קשה עליו על הפרנסה וכו', נא לעורר רחמים עליו!". המתפללים תמהו, מה לו לרבם להזכיר חולה דווקא בשבת? וכי לא היה לו פנאי לעשות זאת קודם השבת? הוסיף ר' שלום לופס וגילה רז: "**אמש בשנת, בא אליי בחלומי רבי שמעון בר יוחאי זכותו עלינו, ואמר לי: 'הרב של משמר הים חולה, ואתם, לא אכפת לכם?!'**". רושם גדול השאירו הדברים בלב המתפללים, ולמחרת באו כולם לבית רבי מסעוד לבקר בחוליו.

הרבנית התברכה באמונת חכמים עזה ומושרשת. הרבנית נהגה להדליק נרות לכבודם של צדיקים בימי שני וחמישי, בערב שבת ובמוצאי שבת, לביל ראש חדש ובימי שמחה והילולא ולהבדיל גם בימות מצוקה וצער. הרבנית זכתה לגילויים נפלאים. לילה אחד חלמה ובחלומה נגלה לפניה רבי מאיר בעל הנס, נכנס לבית ונעמד מול הנרות שהדליקה לכבודם על הצדיקים. ברכה אותו הרבנית ושאלה אותו: "מדוע כועס רבי מאיר?" השיב לה התנא: "**בעלך עבר על יד ביתי ולא נכנס אלי**". למחרת בבוקר, כששב רבי מסעוד מבית הכנסת שאלה אותו: "האם עברת ליד ציונו על התנא רבי מאיר בטבריה ולא נכנסת?". שאל אותה הצדיק בתימהון: "מי אמר לך זאת?". סיפרה הרבנית על חלומה. חייך הצדיק ואמר לה: "**נכון, עברתי ליד ציונו של התנא ולא עלה בידי להיכנס ולהתפלל שם!**".

הרב פעם אחת הזמין חשמלאי עקב קצרי שחזר ונשנה. כאשר הגיע בעל המקצועי התקבל בצורה יוצאת מן הכלל, כאחד האורחים החשובים וכן הוגש לו כיבוד לאחר התיקון, שארך לא יותר מחמש דקות, הוציא הרב מכיסו סכום גדול ומסר לחשמלאי. לפני כן שאל הרב את החשמלאי כמה הוא דורש, אך הוא סירב לנקוב מחיר. מכיוון שכיבד את הרב. **הסכום שנתן לו הרב היה מתאים לעבודה של שעתיים שלמות לפחות**. הלה לא רצה לקבל, אך הרב הפציר בו כהרגלו, כמו בעת שנתן למישהו צדקה, ולאחר מכן יצא הרב ללוותו עד לתחנת האוטובוס כ-5 דקות ברגל, כשהוא מרעיף עליו ברכות. כשחזר הרב לבית, חזר ונהיה שוב קצר, אך הרב לא התרגש ולא הסכים לקרוא שוב לאותו חשמלאי, כדי שלא יתבייש!

אל ביתו של הרב הגיעו אנשים במצוקה. כאשר נשאלו כיצד ידעו על הצדיק, השיבו, שבחלום הלילה נמסרו להם שמו וכתובתו. **אחדים סיפרו בהתרגשות, שחלמו שרשב"י הקדוש הוא שמסר להם בחלום את שמו של הצדיק**. סיפרה הרבנית, שכאשר אחיה ר' חביב זצ"ל התארח במשמר הים, וחילק הזמנות לחתונת בנו משה הי"ו, נכנסה אל הבית אשה אומללה וביקשה לראות את פני הרב. מראה האשה היה דוחה ביותר וקשה מאוד היה להביט בפניה, שהיו עקמות ומעוותות לחלוטין. אך בראות האשה האמללה את החיבה ואת החום שבהם התקבלה בבית הרב, וסיפרה לבני הבית כיצד הגיעה הלום. בקריית-אתא פגשה האשה במכרה, אשר סיפרה לה שבעלה סבל סגל נורא ברגליו וכל התרופות שנטל כדי להקחות את הכאבים לא עזרו לו. עד אשר הגיע האיש אל ביתו של הצדיק והתרפא לחלוטין. "אני מציעה לך", המשיכה המכרה, "לגשת אל רבי מסעוד, אולי יוכל להושיעך". אך לצערי, המשיכה האשה הזרה בסיפורה, נודע לי, שהרב עזב את ראש-פינה, ולא ידעתי להיכן עבר. יום אחד הלכתי אל מערת הקבורה של אליהו הנביא בחיפה. פרצתי על ציונו בבכי קורע לב וביקשתי את עזרתו בחוליי הנורא. עייפותי גברה, ותרדמה נפלה עליי. בחלומי שמעתי קול: "**לכי לר' מסעוד, והוא ירפא אותך**". הוא **גר במשמר הים מספר 4**". התעוררתי בבהלה, והכתובת הייתה חרותה במוחי בבהירות. מיד קמתי ובאתי לכאן...". נרגשים ונפעמים הכניסו בני הבית את האשה החולה אל חדרו של הצדיק, והוא כתב לה קמעות וברך אותה ברפואה שלמה. והנה, לא יאומן כי **יסופר, כעבור חודש שבה האשה להודות לצדיק, והנה פניה הבריאו לחלוטין ונראו ללא דופי**.

הרב מסעוד יונה אדרעי זצ"ל - נולד בכפר טוגאנא שבמרקו בשנת ה'תרע"ד (1914). נקרא על שם סבו הצדיק ר' מסעוד אשר זכה לגילוי אליהו הנביא. לימים עזב את הכפר ולמד תורה ברבאט ולאחר מכן עבר למראכש, שם קיבל תעודת רבנות שכללה שחיטה, מילה וסופר סת"ם. באותם הימים היה היחיד שהצליח לקבל את ההסמכה בגיל צעיר כל כך.

לאחר שהוסמך שב אל רחמאנה, שם נישא ואף התמנה למוהל ושוחט ואף לימד בישיבת אוצר התורה. זמן קצר לפני שהתחתן אביו נפטר. בשנת ה'תש"ח עבר לקזבלנקה ושם התפרסם ויהודים, ערבים, משכילים ופשוטי העם, חיילים אמריקאים וצרפתים שהיו מוצבים בעיר פנו אליו לקבל ברכה, עצה או קמע וכו'.

בשנת ה'תשי"א (1950) עלה לא"י והתיישב בראש פינה ובשנת ה'תשי"ט (1958) עבר להתגורר ביישוב משמר הים ושימש כרב היישוב. רוב זמנו עודד יהודים אומללים שעלו לארץ הישר מתלאת השואה. **מקובל**. ענותן. גאון בנגלה ובנסתר. **מלומד בנסיים**. כתב קמעות. רבים פנו אליו ונושעו והרב לא לקח מהם מאומה. בעל חסד מופלא. קיים את מעשיו בסתר וסיפורים רבים התגלו רק לאחר פטירתו.

ישנן עדויות מופלאות על מספר פעמים שהרב הוציא דיבוק מאנשים. אנשים רבים אשר לא זכו לזרע קודש בר-קיימא פנו אליו ונושעו. חולים אנושים שהרופאים התייאשו מהם ופנו לרב- התרפאו באורח פלא ולעיתים שלח בידיהם כסף למחיה ולנסיעות לאחר שנכח כי מצבם קשה ולרחוקים הציע ללון בביתו, זאת למרות שהרב עצמו היה חסר אמצעים והימים ימי הצנע והתלושים. נפטר ב-ט"ז אלול ה'תשכ"ח (1968). חי כ-54 שנים. ציונו בהר-המנוחות שבירושלים.

אביו: ר' מאיר (איש תם וישר, עניו וגומל חסדים. שימש כשליח ציבור). **אמו:** מרת פרחא. **אשתו:** מרת חסיבה (בת ר' סעיד ופרחה דוידה). **מילדינו:** ר' אברהם, מרת שושנה. **מרבתינו:** ר' אהרון בוזגלו, ר' חנניה דלויה. **מספריו:** **ישפת אמת** • **הצדיק מראש פינה** - קורות חייו של הצדיק.

לעומת חולים אלו, שבאו אל הצדיק באמונה תמימה, הייתה אישה אחת, שראתה את החולים הרבים הבאים אל הצדיק, לועגת להם ומלגלת, על כך שהם נותנים מבטחם בצדיק ולא בתרופות. לימים עברה האישה להתגורר בשכנות עם אמו של הצדיק. יום אחד חשה ברע. כאבי ראש עזים תקפו אותה. היא פנתה לרופאים אך ללא הועיל. פנתה האישה אל אימו של הרב, שהייתה ידועה כמרפאה בצמחים, אך האם שלחה אותה אל בנה הצדיק. באה האישה אל ראש פינה, כשהיא מלאת בווה וחרטה, על שלעה לצדיק מלפנים. אך רבי מסעוד קיבל אותה בסבר פנים יפות, ומצדקתו וענותנותו לא זכר לה את מעשיה ובירך אותה לרפואה שלימה. ואכן, ימים אחדים לאחר ביקור בבית הרב, חלפו כל מכאוביה של האישה.

לאחר מספר שנים אירע אסון נוסף בביתה של האשה. **פניה של הבת התעקמו והתעוותו לחלוטין ל"ע**. לקחה האישה את בתה לטיפולים שונים, אך מאומה לא עזר. החליטה האישה להביא את בתה האומללה לצדיק. אולי גם אותה ישיע. התבונן הרב בבת ואמר: **"בתך שיחקה במקום טומאה והבהילה באותו מקום. וזו הסיבה שהתעוותה"**. ומיד כתב לה קמע. כשסיים את כתיבתו, אמר לאם: **"בעיצומה של מלאכת כתיבת הקמע ראיתי את רבי רפאל אלנקווה. לכן הדליקי מעתה ואילך נר לנשמת ר' רפאל"**. מסר הצדיק את הקמע לבת, והיא נרפאה לחלוטין בתוך מספר ימים.

אחד משכניו של הצדיק, אברהם שמו, סיפר פעם אחת מנפלאותיו של הצדיק והוסיף ואמר: **"ולולי ראיתי את הדברים בעיניי- לא הייתי מאמין"**. ומעשה שהיה כך היה. אותו איש התלווה פעם אל הצדיק, כשהלכו לעכו לצורך סידור עניין מסוים. לפתע, ראו התקהלות גדולה, והנה הבחינו שבמרכז ההתקהלות שוכב איש מתפתל מכאבים עזים. ניגש אליו הצדיק במומחיות, ומיד כשהציץ בפניו, ניכר היה, שהוא מבחין במהותה של הבעיה. **חיש פתח את כפתורי חולצתו של האיש, צייר בעט עיגול קטן על בטנו, במקום הכאב, וחילק את העיגול למספר חלקים. על כל חלק רשם מילה או שתיים וסגר את החולצה. ברך בקול "רפואה שלמה" והמשיך בדרכו. לא חלפו דקות אחדות והאיש קם ממקומו, כאילו לא ארע דבר. כל כאביו נעלמו כלא היו. ביקש האיש להודות למיטיבו, אך הרב כבר המשיך בדרכו...**

מעשה באדם בשם ז'קוב מקריית-ים, שחלה בשיתוק רח"ל. רגלו וידו היו כמתות, ופיו היה עקום ומעוות. הלה שכב בבית החולים ברעננה במשך 8 חודשים ל"ע. הזריקות, התרופות וכל הטיפולים למיניהם לא הועילו מאומה. ובינתיים, אשתו המסורה, אסתר, התרוצצה בכל מיני מקומות אולי תשמע על רופא או משהו שיוכל לעזור, עד שלבסוף הגיעה לבית הצדיק רבי מסעוד. **הצדיק מסר לה לתת לבעלה תרופות, ומיד עם הטפולים החלו להרגיש שנויים, מידענו המשיך בתרופות, שהרב נתן לו ותוך 6 שבועות נתרפא לגמרי!**

אישה המתגוררת בחיפה הייתה עקרה שנים רבות ולא זכתה לפרי בטן. היא נסתה לשאול בעצת הרופאים, אך כל הטיפולים וכל התרופות שנתנו לה, לא סייעו בידה. החליטה האישה לנסוע לביתו של רבי מסעוד, ושם בבכייה רבה סחה לרב על צרתה. ניחם אותה הרב וכתב לה קמע, **ובתוך חודש ימים הרתה, לתדהמת הרופאים, וילדה כעבור תשעה חודשים בן בשעה טובה ומצלחת.**

אישה אחת הייתה משלימה את הריונה, אך כאשר הגיע שעת הלידה, היו העוברים נולדים ללא רוח חיים ר"ל. מספר פעמים נשנה הדבר עד שהאישה קצה בחייה מרוב יגונה וסבלה. נסעה האישה אל ביתו של הרב וביקשה את ברכתו. **נתן לה הצדיק תיקון, ומקץ שנה שבה האשה, שמחה ומאושרת ובזרועותיה זוג תאומים.**

האדמו"ר הרב אברהם אביגדור נחום לנדא זצ"ל - נולד ב-י"א שבט ה'תרע"ז (1917) בפולין. כבר בילדותו ניכר כי לגדולות נוצר. בגיל אחת-עשרה עבר ללמוד בישיבת 'כתר תורה' בקראקא. כשהיה בן שלוש-עשרה שנים בלבד נכנס ללמוד בישיבת חכמי לובלין לאחר שנבחן על 300 דפי גפ"ת. באותה העת רבינו היה הבחור הצעיר ביותר בישיבה. השתתף בקבוצה מצומצמת של האריות שבחבורה אצל הרב מקוז'יגלוב זיע"א בסדר טהרות וכן שמע גם מהרב מז'ליחוב זיע"א עניינים בסודות התורה. עם פרוץ מלחמת העולם השנייה ברח לויילנה. שהה שם מספר חודשים בחברת הרב יצחק זאב סולובייצ'יק מבריסק. בריחתו של רבינו מליטא למוסקבה היתה דרך רצופה ניסים. משם המשיך דרך לבנון וטורקיה עד שבשנת ה'תש"א (1941) הגיע לארץ ישראל. הוריו וכן רבים מבני משפחתו נספו בשואה הי"ד. בשנת ה'תש"ו (1946) לאחר נישואיו גר בשכונת 'שערי חסד' והיה מתלמידיו הקרובים של הרב מבריסק. כמו כן היה מקורב לגאון הרב דב בריש ווינדנפלד שגר בסמיכות לביתו. תפילת שחרית בימות החול היתה אורכת כשלוש שעות. בשנת ה'תש"ח (1948) זקני חסידות סטריקוב הכתירו אותו כממשיך השושלת. הוא קבע את ביתו ואת מרכז החסידות בתל-אביב. מעולם לא ישב בתפילה ובקריאת התורה. בשבתות ובחגים עמד שעות על גבי שעות. מעולם לא היו אצלו סטנדר וכיסא. היה מניח את הסידור על גבי אדן החלון ועיניו היו זולגות דמעות בפסוקי דמזמרה עד שבסידור שלפניו נוצרו חורים. רק כאשר התקרב לגיל שבעים ונחלש מאוד הוא נאלץ להתיישב לסירוגין בתפילה.

הקים בית מדרש בבני-ברק. מוסדות אלו הצטרפו לבית המדרש הותיק של החסידות בירושלים שייסד האדמו"ר הזקן מסטריקוב בעת ביקורו בארץ ישראל. במשך כל שנות כהונתו התרחק מגינוני אדמו"רות. בשנת ה'תשמ"ו (1986) עבר לגור בבני ברק אליה העביר את מרכז החסידות. בשנת ה'תש"ן (1990) הקים את ישיבת 'קול יעקב סטריקוב' על שמו של אביו. ענוותן מופלא. שקידתו היתה עצומה. למרות שעבודת הקודש שלו היתה פנימית ביותר, תפילתו היתה בקול חוצב להבות. נפטר ב-ט"ז אלול ה'תשס"א (2001). חי כ-84 שנים. ציונו בהר-המנוחות בירושלים. מכיוון שלא הותיר צוואה בדבר ממלא מקומו והיו לרב שלוש בנות, רוב החסידים הכתירו לאדמו"ר את חתנו הצעיר רבי דוד ברנדר וחלק הכתירו את נכדו רבי יעקב דן שטרן שמנהיג את חצרו בירושלים.

אביו: האדמו"ר ר' יעקב יצחק דן מסטריקוב. **אימו:** מרת רויזא ביילא. **אשתו:** מרת חיה הדסה וידיסלבסקי (בת הרב מאיר וידיסלבסקי, מצאצאי החידושי הרי"מ. נישא בשנת ה'תש"ו 1946). **ילדיו:** שלוש בנות. **חתניו הגאונים:** ר' משה שמואל שטרן (בנו של הרב יצחק יהודה שטרן אב"ד ביליץ), ר' ישעיהו פרנקל-תאומים (רב בית המדרש קרקא בבני ברק), ר' דוד ברנדר (בנו של ר' שלום ברנדר, ראש ישיבת בעלז. נישא למרת מרים). **מרבותיו:** סבו האדמו"ר הזקן מסטריקוב רבי אלימלך מנחם מנדל, אביו האדמו"ר ר' יעקב יצחק דן, ר' מנדל וקסלר הי"ד, מרן הגרי"ז מבריסק.

הרה"ח ר' יחיאל גיברשטיין ז"ל מקני חסידי סטריקוב סיפר בימי השבעה כי בשנת ה'תשל"א, כשהרבי עוד גר בת"א. הוא הגיע בצהרי יום שישי לבית מדרשו ברח' בורכוב כדי להביא את המוצרים של הקידוש לשבת. הוא פתח את הדלת ולתדהמתו ראה את הרבי בכבודו ובעצמו שוטף את רצפת בית-המדרש.

באותם שנים כשביהמ"ד שכן ברחוב בורכוב 8 בת"א היה בו מניין של תפילת שחרית מוקדם בכל בוקר. הרבי עצמו לא התפלל במניין זה אלא היה מתפלל יותר מאוחר, מכיוון שהיה מכין את עצמו שעות ארוכות לתפילה. למרות זאת הרב התייצב כל יום בשעה שש בבוקר וישב בביהמ"ד בשעת התפילה. כאשר היו קשיים להשלים את המניין, הרבי היה יוצא בעצמו לרחוב כדי לאסוף אנשים להשלמת המניין.

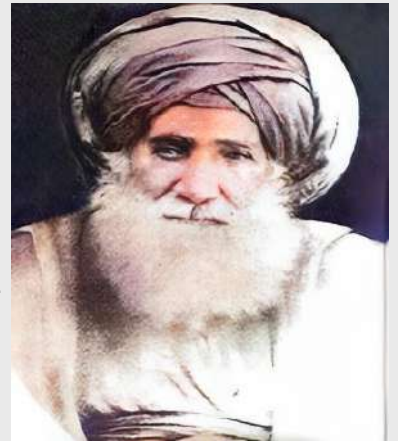
עד כעשר שנים לפני הסתלקותו היה ניתן לראות את הרב נוסע בתחבורה ציבורית ללא גבאים ומשמשים. תחנוני החסידים כי אין זה לפי כבודו נדחו על ידו בביטול. "כבוד?" תמה באוזניהם, "האמת זה מה שחשוב. כל השאר זה עולם הזה". השינוי חל רק בשנים האחרונות, כאשר החסידים החליטו להמתין לו עם רכב ולהסיע אותו ממקום למקום. הרבי הסכים לכך בלידת ברירה.

פעם התווכחו בנוכחותו באיזה סברא, הרבי שמע והגיב על כך: "סברא זו כתובה ב'שער המלך'". חיפשו ולא מצאו, אולם הרבי בזכרונו המדהים ציטט להם את הדף המדויק בקונטרס פלוני, שם מביא את סברת השער המלך'.

אחד מנכדיו סיפר שבתקופה האחרונה לחיי רבינו הוא (הנכד) למד בסוגיא דתמורה רבי עקיבא איגר ארוך וקשה. לצערו הוא לא הבין אותו בשום אופן. כשבא לסבא, רבינו שאל אותו כדרכו מה הוא לומד. הנכד ענה שהוא לא הבין את רע"א בסוגיא דתמורה. רבינו ענה לו שסוגיא זו למד בעיון לפני חמישים שנה, ותיכף התחיל לחשב בדעתו את כל הסוגיא במשך מספר דקות. לאחר מכן ביאר בטוב טעם את כל הסוגיא בע"פ גמרא, רש"י ותוספות עם הגרע"א, עד שהנכד הבין את הכל בצורה טובה.

אנשים היו נכנסים לבית מדרשו ומחפשים את הרבי במזרח של ביהמ"ד, אבל הרבי היה יושב בפינה בצד על ספסל. לפעמים היה מצטרף לשיעור שנמסר בין מנחה למערב לבעלי בתים במשנה ברורה או במשניות וכל זה בצורה טבעית ביותר.

מעובד מתוך 'שחרית-העיתון הדיגיטאלי היומי של הציבור החרדי' מכתבה לדמותו ב'המבשר' תורני כי תצא תשע"א מאת הרב יוסף סופר.

הרב עבדאללה (עובדיה) סומך זצ"ל הידוע בכינויו "אסתאי" שפירושו "ראש החכמים": נולד בבגדד שבעירק בשנת ה'תקע"ד (1813). **מגדולי חכמי בבל**. כשהיה בן עשרים שנים בלבד, קיבץ סביבו קבוצה של אברכים והחל ללמדם בעצמו ש"ס ופוסקים, כאשר הוא דואג לכל מחסורם ופרנסתם על חשבונו. תוך זמן קצר, מספר תלמידי הישיבה עלה והגיע למאות. כאן בא לעזרתו ר' יחזקאל מנשה שהיה מעשירי בגדד ועזר לרב להקים את בית המדרש "אבו מנשה" ואח"כ את הישיבה "מדרש בית זלכה".

כעשרים שנה לאחר יסוד הישיבה נמנו בה שלושים ראשי ישיבות שכל אחד מהם עמד בראש ישיבה קטנה, ומעל כולם הגאון ר' עבדללה. שמם הטוב של הישיבות הגיעו לכל הארצות, וממקומות רחוקים כגון: הודו, כורדיסטאן ופרס שלחו את בניהם ללמוד בבית-המדרש עד שמלאו את כרסם בש"ס ופוסקים. ביתו של הרב היה פתוח לכולם, האיר פנים. עסק בצדקה ובתמיכה בעניים. תיקן תקנות רבות. **והיה מוחזק גם בעיני התושבים המוסלמים כאיש אלוקים קדוש ונורא.**

רב, מחבר וראש ישיבה. הפוסק החשוב ביותר בזמנו בבבל. עסק בתורה והקדיש את כל עתותיו להרבצת תורה. נפטר לביל שבת קודש י"ז באלול בשנת ה'תרמ"ז (1889), חי כ-76 שנים.

אביו: ר' אברהם (מרבני העדה). זכה שתורה וגדולה התאחדו על שולחנו וזכה לעושר רב. מכספו פיזר לאביונים ותמך במיוחד בתלמידי חכמים. שישה בנים ושמונה בנות נולדו לו, נודעו במעשיהם הטובים כרודפי צדקה וחסד, **אולם המיוחד מכל בניו היה הבן ר' עבדאללה. רבו:** ר' יעקב בר יוסף הרופא (מגדולי הדיינים בבגדד). **מתלמידיו:** הגאונים ר' אליהו מני (רבה של חברון), ר' יוסף חיים (בן-אישי-חי). ר' יהודה פתיה. ר' נסים הלוי. ר' יחזקאל מוצפי. ר' ששון הלוי. ר' אלישע דנגור. ר' אברהם הלל. ר' עזרא דנגור. ר' שמעון אגסי. ר' יעקב חיים סופר. ועוד גאוני עולם. **מספריו:** **יזבחי צדק** - שו"ע יורה דעה **יקבוץ חכמים** **יעץ השדה** • **יחזון למועד** ועוד רבים

באחד המקרים יהודי התאסלם ולאחר מכן העליל עלילת שווא על יהודי אחר ותבע אותו למשפט. היהודי נשבע ויצא זכאי בדינו וזאת משום שידעו השופטים כי אצל היהודים אין דבר חמור יותר משבועת שקר. בראות המומר זאת, חמתו בערה בו והוא הלך למושל המוסלמי ואמר: "דע לך, אדוני המושל. **אין כל ערך לשבועתיהם של היהודים, שכן ביום המקודש ביותר שהוא יום הכיפורים, הם מבטלים את כל השבועות שישבעו,**" וכדי להוכיח את צדקתו, פתח את המחזור בתפילת "כל נדרי".

כיוון ששמע המושל כך, ציווה להביא לפניו את רבם של היהודים כדי שייתן הסבר לכך. לצורך זאת, נשלחו שלושה שוטרים בפקודת המושל. הם הגיעו לבית-המדרש "בית זלכה" ופנו בשאלה לאחד התלמידים: "היכן יושב הרב?". התלמיד הצביע על אחד החדרים בו ישב ר' עבדללה סומך עם תלמידיו ולימדם. שלושת השוטרים עמדו בפתח החדר, אולם מראהו של הרב הבהיקו כאור הרקיע. **השוטרים לא ההינו לגשת אל הרב ולבסוף שבו על עקבותם כעומת שבאו.** הם ניגשו למושל ואמרו לו כי **רב היהודים אינו ילוד אשה והוא מלאך,** ואין הם יכולים להביאו. המושל נזף בהם קשות ושלח שלושה שוטרים אחרים להביא את הרב.

שלושת השוטרים האחרים אף הם לא העיזו להכנס אל הרב. הם כתבו על פתק כי המושל מבקש ממנו להתייצב לפניו ושלחו את הפתק באמצעות אחד התלמידים. הרב יצא מבית-המדרש לכיוון ביתו של המושל. בראותם זאת, כל חכמי הישיבה התלוו לרב. וכל מקום בו הרב עבר, הצטרפו יהודים רבים. עד מהרה השתרחה אחרי הרב שיירה רבת משתתפים של אלפי אנשים. **כאשר המושל הציץ מחלונו, הוא נדהם לראות את כל הצועדים אחרי רבם, ולמראה קלסתרו של הרב, רעד וחלחלה אחזו בו.**

כשנכנס הרב אל המושל, המושל התנצל בפניו על שהטריחו לגשת אליו. בנוסף, התבייש לשאול את הרב ובמקום זאת פנה לאחד התלמידים וביקש ממנו להסביר לו את פשר התפילה ביום הכיפורים. התלמיד הסביר בטוב טעם כי הביטול יכול לחול רק על שבועה בשגגה וגם לא על ענייני ממונות בין אדם לחברו. **מאותו יום הפך המושל למעריצו הגדול של ר' עבדאללה.**

בשנת ה'תרמ"ז (1889) פרצה מגפה הגורמת לאדם להקיא על לצאת נשמתו. מגפה זו לא פסחה על ר' עבדללה סומך ובליל שבת קודש י"ח באלול הרב השיב את נשמתו לבוראו. מאחר והמגפה עוד השתוללה, נאסר ע"י הממשלה לקבור את הרב ליד קברות אבותיו. יחד עם זאת, המושל התיר לקבורו בחצר "ההושע כהן גדול" (במקום זה היה גם ציונו של הרב יעקב הרופא, רבו המובהק של ר' עבדאללה) ואף נתן רישיון בכתב על כך. כל יהודי בגדד ליוו את רבם בדרכו האחרונה כשהם ממררים בבכי רב.

לפתע, הופיעה קבוצת מוסלמים כשבראשם מנהיגם צורר היהודים בשם "זיבג" שהיה המוכתר של המחוז ודרשו מן היהודים להסתלק מן המקום. גם כשהראו את הרשיון המיוחד שקיבלו מאת המושל, לא נרגעו המוסלמים והחלו מכים את היהודים עד זוב דם. בינתיים, טיפסו שישה יהודים אמיצי לב מעל החומה הגבוהה שהקיפה את חצר "ההושע כהן גדול" וקברו את רבם. המוכתר "זיבג" הפיץ עלילת רשע בה טען כי היהודים היכו את המוסלמים וחיללו את דתם. המושל, שהוא בעצמו נתן את הרשיון לקבור את הרב, התכחש בראותו את כל המהומה ואף הגדיל לעשות וציווה לאסור את ראשי הקהל. ההמון המוסלמי, בראותם כי הותרה הרצועה, **החלו להתנפל על בתי היהודים תוך כדי שהם חומסים ובוזזים מכל הבא ליד.** בסופו של דבר, רבני בגדד הריצו מברקים מן העיר הסמוכה (וזאת משום שהמושל שם ידו על כל המברקים שנשלחו מבגדד) אל קהילות ישראל בכל הארצות בכדי שיפעילו את כל הקשרים להפסקת ההתעללות. ממשלת בריטניה שלחה התראה חריפה לשולטן "עבד אל-חמיד" ואף איימה כי אם לא תופסק מיד ההתעללות ביהודים תאלץ בריטניה להפעיל כח צבאי.

האיום פעל ולאחר חקירה מקיפה הודח המושל ממשרתו, אולם במקביל כדי להרגיע את חמת ההמון המוסלמי, יצאה הוראה כי יש להעביר את הרב מקברו לבית-העלמין שליד בגדד. כשפתחו את הקבר, כולם נדהמו לראות כי גופו הקדוש היה שלם ונקי כביום הטמנתו על אף שעברו כ-84 ימים מאז. באותו מעמד, ראש הצבא המוסלמי ירד מעל סוסו ופקד על כולם ללוות את הרב רגלי. מסע ההלוויה נמשך שעה ארוכה כשהכל משיחים במאורע המופלא. **רבים מהמוסלמים שהיו עדים למחזה-התגירור.**

הגאון הרב יהודה ליווא זצ"ל הידוע בכינויו **המהר"ל מפראג**: נולד בשנת ה'תר"פ (1520) בפוזנא שבפולין לאחר שמשפחתו היגרה מאשכנז. היה הצעיר במשפחה של ארבעה בנים. כשגדל נסע ללמוד בישיבות בפולין. בשנת ה'שי"ג (1553) התמנה כאב בית דין בניקלשבורג וכרבן של כל קהילות מוראביה, שם כיהן כ-20 שנה. בשנת ה'של"ג (1573) עזב את הרבנות ועבר להתגורר בפראג ללא כל תפקיד רבני. בשנת ה'שמ"ג (1583) עבר רבינו לפוזנא וכיהן בה כרב ארבע שנים. בשנת ה'שמ"ח (1588) חזר לפראג ועל אף שלא היה בעל תואר רשמי, נחשב למנהיגם של יהודי פראג. בשנת ה'שנ"ב (1952) שב לפוזנא ובה כיהן כרבה של פולין. בשנת ה'שנ"ט (1597) חזר לפראג כאב"ד ורבה של פראג. מגדולי ההוגים בישראל. עסק גם בקבלה ובצירופי שמות. סיפור הגולם המונח בביהכ"נ הישן בפראג, מיוחס לו. נפטר ב-י"ח אלול ה'שס"ט (1609). חי כ-89 שנים. ציונו בפראג.

אביו: ר' בצלאל מוורמייזא. אישתו: מרת פרל (בת ר' שמואל שמעלקא רייך). **מתלמידי:** הגאונים ר' יום טוב ליפמן הלר (תוספת יום טוב), ר' דוד גנז, ר' אליהו לואנץ, ר' שלמה אפרים מלונטשיץ (מח"ס כלי יקר). **ילדיו:** בן אחד ושש בנות. בנו, הגאון ר' בצלאל (חברו של הרמ"א והם למדו יחד אצל ר' שלום שכנא הרב בלובלין). **מחתיניו:** הגאון ר' יצחק כ"ץ (היה נשוי לשתי בנותיו. בתחילה למרת לאה ולאחר שנפטרה נישא למרת פייגלה. שימש כאב"ד בניקלשבורג). **מספריו:** **יגור אריה**- פירוש על רש"י **יגבורות ה'**- פירוש על הגדה **ידרוש לשבת שובה** **ידרך חיים**- על פרקי אבות **ידרוש לשבת הגדול** **ידרוש על תורה ועבודה** **יפסק על עגונה** **ינתיבות עולם**-מוסר ומידות **יבאר הגולה**- אגדות התלמוד **ינצח ישראל**- גלות וגאולה **יתפארת ישראל**-מעלת התורה **יאור חדש**- מעלת התורה **ינר מצווה**- על חנוכה.

אימו, שהיתה מעוברת עם המהר"ל נעשה לה נס כאשר עגלון גוי שראה אותה **החליט לרמוס אותה ואת עובריה**. הוא החל ברכיבה מטורפת לעברה. לרוע מזלה, השביל היה צר. היא נלחצה לעבר אחד הקירות כאשר פניה מופנות לקיר. **נעשה לה נס ונוצר כמין שקע בקיר** ויכלה להצמד לקיר כאשר ביטנה בתוך השקע. עד היום ניתן לראות את הקיר עם השקע.

באותה תקופה, הגויים היו מעלילים על היהודים שמכינים מצה שמורה בפסח עם דם נוצרי. עלילות המוכרות גם כיום בשם 'עלילת דם'. מטרת הגויים היתה לפרוע ביהודים פרעות. לשדוד את כספם, להתנכל ולהורגם. הם ניסו שוב ושוב להעליל על היהודים. אם באמצעות לקיחת גווית גוי, והשלכתו בחצרו של רב היהודים והכנסת בקבוקים המכילים את דם ההרוג בתוך בית-הכנסת ואם בשיטות אחרות מגוונות.

לידתו של המהר"ל מפראג הצילה את הקהילה מעלילת דם. אמו, היתה מעוברת. והנה, בליל-הסדר, חשה אמו בצירים. מיד רצו כל בני הבית **בכדי לקרוא למיילדת**. תוך כדי מרוצתם, הבחינו בהם שני גויים אשר רצו להשליך לביתו של אביו, גווית גוי ולהעליל כי יד היהודים היתה במעל.

כשראו קבוצת יהודים הרצה לעברם, חששו כי הבחינו בהם. ולכן הם החלו לרוץ לכיוון השני. בני הבית רצו לכיוון המיילדת. והגויים, בורחים מהם. לאחר ששני הגויים הגיעו לפינת הרחוב, לפתע, שני שוטרים הבחינו במרוצתם וצויו עליהם לעצור. לאחר שנעצרו, נשאלו: "מה יש באמתחתכם?" **בירור קצר העלה כי בתוך חזיר שחוט הוכנס גווית נער שמת אך לפני מספר ימים.** למחרת, כשהתגלה מעשה הנס הגדול בזכות אותו עולל, הכתירו אותו ואמרו שהוא יציל את היהודים מן הפרעות של הגויים.

כשגדל המהר"ל, הבין כי בדרך טבע לא יוכלו לגבור על עלילות הדם. כומר אכזרי בשם טדאוס היה ידוע בשנאתו העזה כלפי היהודים ועלילות הדם הם פרי מעללו. לפיכך, עשה תענית חלום. התשובה היתה כי **עליו ליצור גולם והוא שיושיע את עם ישראל**. והנה, בלילה אחד. קרא הוא ולעוד שני תלמידיו. הם הלכו לתוך מעבה היער. שם צר הרב צורת גולם מן האדמה והחל מקיפו מספר פעמים.

המעשה נשנה שוב ושוב כאשר בכל פעם תלמיד אחר היה מקיף את הגולם **ובשימוש בקבלה מעשית החל הגולם להעלות קרום וגידים**. בסיום התהליך, הגולם קם על רגליו כאחד האדם. צורתו הטילה חשש בקרב העיירה, הוא היה ענק, צורתו מוזרה, ולא שוחח כלל. ובאמת, הגולם הציל לא אחת את עם ישראל מעלילות דם.

בתקופת המהר"ל התעורר באזורו גל של עלילות דם כנגד היהודים, שהעמיד אותם בפני סכנת גירוש. המהר"ל התייצב מול גל זה והתווכח עם כמרים על שקריות ההאשמות. **על פי הספר נפלאות המהר"ל**, נערך ויכוח בכתב עם ארבע מאות כמרים. בסופו של דבר קיבל הקיסר את דעתו, ושלל את הטענה שיהודים מכינים את מצות הפסח שלהם מדם אנושי.

לאחר המעשה בו הכומר טדאוס הרשע ניסה להעליל עלילות דם ונתפס בשיקרו הודות ליוסלי הגולם (הכומר לקח נער גוי ושילם לאמו במיטב כספו. לאחר מכן שחט את הגוי והטמינו. לאחר מכן שילם לגוי שיעליל שראה את הרב חוטף את הנער ושחטו. הרב נלקח למאסר אולם הוא הספיק לשלוח את הגולם לחפש את הגוויה ולהחביאה במקום אחר. הכומר היה הראשון בצוות החיפוש למציאת הגוויה, אולם בהגיעו למקום הטמנת הגוויה נכונה לו הפתעה, הגוויה נעלמה. כאשר החלה החקירה והתגלו סתירות, **העד נשבר והודה כי יד הכומר היתה במעל והכומר שיחד אותו בשלמונים רבים לצורך מתן העדות**. ובסיכומו של עניין, נגזר על הכומר המתועב גזר (דין מוות). לאחר מכן, היה רווחה לעם ישראל.

לאחר מכן, המהר"ל ביטל את הגולם מחיותו. לפי המסופר נותרו שרידי גופו מונחים בעליית הגג של בית הכנסת עד ימינו. ואף אחד לא יכול לעלות לעלייה ולא להנזק. ביטולו של הגולם נעשה באופן הבא: על מצחו של הגולם היו חקוקות האותיות "אמת", וביטול חיותו בוצעה על ידי הוצאת האות א' (שהוא אלופו של עולם- הכוונה לקב"ה הנותן חיות) וכך שהכיתוב הפך ל"מת".

המקובל הגאון הרב משולם שרגא פייבוש היילפרין זצ"ל - נולד בשנת ה'תק"ע (1809) בברזאן. דור עשירי לרבינו המהרש"ל, ובן אחר בן לרבינו אלחנן מבעלי התוספות. אימו ע"ה היתה מצאצאי הרה"ק רבי משולם פייבוש מזבריז (מח"ס 'יושר דברי אמת'). כבר כשהיה צעיר לימים הפליא את כל רואיו בתפיסתו המהירה ובכח זכרונו העצום. בור סוד שאינו מאבד טיפה. שקידתו והתמדתו היו לשם דבר. הוא עשה חיל בלימודיו ועלה מעלה מעלה במעלות התורה והיראה. כשהיה נער נהג בפרישות ובחסידות. לאחר נישואיו המשיך לשבת באהלה של תורה, כשהוא מוסיף התמדה על התמדתו ופרישות על פרישותו. לאחר שמלאו לו עשרים שנים, ולאחר שמילא את כריסו בש"ס ופוסקים, אביו התחיל ללמדו קבלה. תוך זמן קצר רכש בקיאות עצומה בזוה"ק ובכתבי האריז"ל. הזוהר הקדוש וכן שמונת השערים ושאר כתבי האריז"ל היו שגורים על לשונו, ובהם הגה יומם ולילה.

לאחר פטירת אשתו, נישא בשנית וגר מספר שנים סמוך לשולחן חותנו ברופשיץ. בשנת ה'תר"ה (1844) לאחר פטירת אביו, התחיל לשמש ברבנות בברזאן. אולם, קמו לו מתנגדים - בעיקר נגדי הקהילה. הם הצליחו להורידו מכסא הרבנות. רבינו נשאר שם והמשיך להנהיג את עדת החסידים. לאחר זמן חזר למקומו ברבנות בברזאן. כל עבודתו הקדושה של רבינו היתה בהסתר ולימוד התורה היה ללא פניות. עורר פעמים רבות את תלמידיו ושומעי לקחו אודות מעלותיה העצומות של מצות הצדקה. כל עני ובעל מכאוב היה הולך לבית הרב ויוצא עם נדבה הגונה. היה מפריש חומש מממונו ומחלק לעניים. האיר פנים לכל אדם. בעל רוח-הקודש. נפטר ב-י"ט אלול ה'תרל"ו (1876). חי כ-67 שנים. ציונו בברזאן. בנו, רבי אברהם זרח אריה יהודה ליבוש, מילא את מקום אביו.

אביו: הגאון המקובל ר' נפתלי הירץ (אב"ד ברזאן. היה מהחבורה הקדושה של ה'חזזה מלובלין').
נשותיו: מרת חיה לאה ליפשיץ (זיווג ראשון - בת הגה"ק ר' חיים ליפשיץ אב"ד בברקא). מרת חנה (זיווג שני - בת הרה"ק רבי אשר ישעיה רובין מרופשיץ). **מרבותיו:** אביו, הגאון ר' נפתלי הירץ, האדמו"ר ר' אשר ישעיה רובין מרופשיץ (מח"ס 'אור ישע'), האדמו"ר מרן רבי שלום רוקח מבעלזא, הרה"ק רבי אריה לייב ליפשיץ מווישניצא (אריה דבי עילאי), הגה"ק ר' אברהם דוד מבוטשאטש (מח"ס 'דעת קדושים'), הרה"ק ר' שמעון ליקובר מירוסלב, הרה"ק ר' יהודה צבי הירש אייכנשטיין מראזלא, הרה"ק ר' מאיר לייפר מפרמישלאן, ור' חיים מצאנז (ה'דברי מבוטשאטש).
ילדיו (מזיווג ראשון): ר' חנניה יוסף, מרת טשארני (נישאה לר' יעקב יעקבא היילפרין אב"ד"ק סוקוליבקה, מח"ס 'יעקב לחוק' על חוק לישראל). **ילדיו (מזיווג שני):** רבי ישעיה אשר (נפטר כבן 18 שנים בלבד) ורבי אברהם זרח אריה יהודה ליבוש.
מספריו: ישפת אמת - חידושי תורתו.

בהקדמה לספר 'אמרי יהודה' סיפר בנו, הגאון רבי אברהם זרח אריה יהודה ליבוש: "בשנת ה'תרכ"ז ליל יוה"כ אחר חזרת הספרים לארון הקודש עמד אבי ומורי על רגליו, ופתח ואמר ברוב בכיה: 'למען יזמרך כבוד ולא ידם ה' אלקי לעולם אודך' (תהילים ל, יג). יש ב' בחינות שבהם מודים ומשבחים לקב"ה: האחת על הטובה, בעת שהקב"ה משפיע חסדים טובים לאדם בעושר וכבוד, אז ההודאה והברכה לקב"ה מרוב טוב, והשניה על הרעה ח"ו ביסורים של אהבה שהוא מיתת בני רחמנא ליצלן, ובכל מה דעביד רחמנא לטב עביד וצריך האדם לקבל באהבה ודום לה' וכמו שנאמר באהרון: 'יָדָם אֶהְרֹן' (ויקרא י, ג) - שלא הרהר אחר מידותיו של הקב"ה וקיבל הכל באהבה ושמחה". רבינו הוסיף ואמר: "מכה אחת עוד נוכל לסבול. אבל לא שתיים, לשני מכות אין לנו כוח". בשעה שאמר את הדברים לא הבינו החסידים כוונת ופשר דבריו ולמה ירמזו דבריו ומדוע הזכיר את אהרון על פטירת שני בניו ואמר שרק מכה אחת יוכל לסבול.

כעבור מספר חודשים, ביום א' של חנוכה, שני בניו חלו: הגאון ר' ישעיה אשר והגאון ר' ליבוש. שניהם חלו במחלה קשה ומסוכנת רח"ל והגיעו עד שערי מוות. לבסוף נפטר בנו ר' ישעיה אשר אחיו, ר' ליבוש כתב עליו - 'אחי הגדול ירא ה' מו"ה ישעיה אשר ז"ל שהיה בן שמונה-עשרה שנים ונפטר ב-ח"י טבת ד'תרכ"ז", ובנו רבי ליבוש התרפא ב"ה לגמרי ממחלתו ועוד האריך לאחר מכן לחיות עוד שנים ארוכות. אז ראו הכל בחוש כי דברי רבינו נאמרו ברוח הקודש בליל יוה"כ לאחר שחזה את אשר יארע לשני בניו הקדושים לאחר זמן, והקדים רפואה למכה בתפילה שעשתה מחצה.

לפני פטירתו, קרא לבנו וציווה עליו כי כמו שבחיי חיותו הידר מאוד במצוות הכנסת אורחים וביתו היה תמיד פתוח לרווחה, כך רצונו שגם אחרי מותו פתח האוהל שעל ציון קברו יהיה פתוח בכל עת ולא ינעלו אותו. בנו הקפיד מאוד לקיים את צוואת אביו בכל עת. למרות ששומר בית החיים היה בא אליו בטענות שלכבוד הצדיק הוא דורש שהאוהל יהיה סגור על מנעול ובריוח כדי שרועי הסביבה לא ינהגו במקום מנהג ביזיון, עם כל זה לא הסכים שינעל את השער והשגיח שתמיד יהיה פתוח לרווחה לכל מי שרוצה, כרצון אביו הקדוש.

פעם כשנכנס בבוקר לבית המדרש, סיפר למקורביו כי פלא הוא בעיניו שאביו הקדוש התגלה אליו בחלום ופנה אליו בתרעומות על אשר לא הטיב להשגיח שלא ישימו מנעול על אוהל קברו. יום קודם לכן השומר התקין מנעול על הפתח, ואיש אחד שרצה להיכנס לשם נמנע מזה. רק יצאו הדברים מפיו ואחד מהנוכחים נפל והתעלף. לאחר שהעירו והשיבו את נפשו סיפר בהתרגשות שאצלו קרה הסיפור. מנהג קבוע לו ביום הזיכרון של הוריו, כשבא להשתטח על קברם ולהדליק נרות, הוא ניגש אחר כך להשתטח גם על ציונו של רבינו ומדליק שם כמה נרות. אתמול חל היארציית של אביו ובא כמנהגו לבית החיים. כשרצה להיכנס לאוהל, מצא אותו נעול.

מכיוון שהיה עייף ויגע, התעצל לטרוח וללכת לבקש מפתח בעיר ולשוב לאחר מכן אל האוהל. הוא ביטל ממנהגו ולא הדליק נרות על ציון הצדיק. לאחר מכן התברר שהשומר התקין מנעול בלי רשות והסכמה. היה זה פלא לעיני כל עד כמה צדיקים יודעים מה קורה בעולם הזה ורוצים בהמשך קיום מצוות ומעשים טובים.

הרב הצדיק מנחם בצרי זצ"ל: נולד ב-י"ח מנחם אב ה'תשד (1944). נצר למשפחות המפוארות של ה"בן איש חי" ור' יהודה פתיה. עוד מנעוריו ניכר היה בו כי לגדלות נוצר. בילדותו למד בת"ת "בית אהרון", ובנערותו למד בישיבת 'פורת יוסף'. לאחר נישואיו עבר ללמוד בישיבת "נווה ארץ", בבאר יעקב. ולאחר מכן בבני-ברק.

לפני כ-35 שנים היה הרב הראשון להקמת מוסד המיועד לספרדים הידוע עד היום בשם "סוכת דוד". באותו זמן היה כבן 28 שנים בלבד, והקשיים לבניית ולאחזקת המוסד היו מהותיים על מאוד. הרב מסר את נפשו וטס לחו"ל כדי לגייס כספים, אולם זו לא הייתה הסיבה היחידה, המטרה הנוספת הייתה לחזק את הקהילה אליה הגיע, תוך כדי שימוש כמורה דרך לאנשים. בכל דבר מצווה שם הוא, בעזרה לנזקקים, שלום בית, חינוך, שידוכים וכו'.

התרחק מהמחלוקת כמפני אש. אוהב שלום. יכול היה לשוחח עם כולם, לא משנה מהו מעמדו: רב, ילד קטן, נהג מונית, הרבנים הראשיים לישראל- תמיד היה מפלס מסילות בלבבותם ומדבר בגובה העיניים. יחד עם זאת היה אהוב על כולם. היו אנשים שתלמוד תורה היה כצינים בעיניהם. גם כאשר היו מפריעים – היה שותק ואומר כי הכל מהשמים. לא היה מפסיד תפילה בציבור בשום פנים אופן. גם כאשר היה חולה ואושפז בביה"ח בארה"ב, היה מדדה ע"מ להגיע לביה"ח.

אף בתפילת שחרית של ר"ח אלול לא ויתר על תפילה במניין- אך כוחותיו לא עמדו לו ובפתח ביה"כ נפל והתמוטט כאשר סכנה נשקפה לחייו. רק כשגברה עליו מחלתו ואפילו ללכת לא יכול- היה מתפלל לבד. הקרין חום ואהבה וכולם חפצו בקרבתו. כאשר ביקש מאן דהו לפתוח תלמוד תורה- לא היה חושש לתחרות, אדרבא, היה מסייע בכל כוחו לפתיחת הישיבה החדשה. נפטר ב-כ" אלול תשס"ז (2007). ציונו בהר המנוחות. חי כ-63 שנים. ההלווייה התקיימה בהשתתפות אלפי אנשים ובהשתתפות הרבנים הגאונים: הראשל"צ הרב מרדכי אליהו זצ"ל ויבלט"א הראשל"צ שלמה עמאר ועוד גדולי ישראל. נטמן ליד הוריו וליד ציונו של הגה"צ יצחק כדורי זצ"ל.

אביו: ר' יוסף. **בניו:** ר' אליהו, ר' יעקב, ר' יצחק, ר' מאיר, ר' דוד.

מרבתינו: ר' יהודה צדקה זצ"ל, ר' עזרא עטייה זצ"ל, ר' מנצור בן שמעון זצ"ל.

כאשר חלה הרב והיה צריך לטוס לביה"ח בניו-יורק, התלווה אליו בנו, ר' יעקב. לידו התיישב אדם הרחוק מתורה ומצוות. כאשר ראה ר' מנחם את אותו אדם, קם ממקומו ופנה לשוחח עימו. לאחר התפילין תשמח עד מאוד את אביו החולה. בסיכומו של עניין הסכים ההלך להניח תפילין, עוד באותה טיסה הניח לו ר' יעקב את התפילין.

בסיום הטיסה, שאל ר' מנחם את אותו אדם היכן הוא מתאכסן. האדם השיב כי עדיין אינו יודע היכן ישהה. ר' מנחם כהכרת טובה על כך שהניח את התפילין, על אף חוליו במחלה וחולשתו הרבה, אמר לאיש: "אתה בא איתי ואני אדאג לכל מחסורך". ביחד הם נסעו במונית משדה-התעופה. ר' מנחם נכנס לאחד מבתי-המלון הידועים וביקש מהם שידאגו לו לחדר טוב.

אולם כאן עדיין לא תם סיפורינו. בהגיע זמן ארוחת הערב, ר' מנחם בעצמו עלה לחדרו של אותו אדם, ונקש בדלת לאחר מכן אמר לאותו הלך זר שהכירו רק בטיסה כי יצטרף אליהם על מנת שיסעד יחד עימם את ארוחתם. ניתן היה לראות ולהרגיש כיצד הרב אוהב כל אחד, וכיצד מקבל בסבר פנים יפות את כולם.

"אדם גדול ניכר כשהוא חולה", מספר בנו, ר' יעקב, "בזמן מחלתו שהינו בשבת אחת בבית-מלון. החדר היה ממוקם בקומה האחת עשרה!. לאחר התפילה פניתי לאבי ואמרתי לו כי יחכה לגוי העולה במעלית ויצטרף אליו, שהרי לכך יש היתר בשל היותו חולה. אבי סירב בכל תוקף וקבע נחרצות כי אין זה משנה אם הוא חולה והוא יעלה ברגל! כאשר הגיע לקומה ה-11 ופתח את דלת החדר, לא עמדו לו כוחותיו והוא ישב על הרצפה מחמת חולשתו.

"כאשר היינו בחו"ל", מספר בנו, ר' יעקב, "בזמן מחלתו שהינו בשבת אחת בבית-מלון. החדר היה ממוקם בקומה האחת העדיף להתפלל בבית-כנסת ספרדי. אולם אותו אדם פנה אל אבי ואמר לו כי הוא בעל קורא בבית-הכנסת מטעם חב"ד. אבי, שהרגיש את חובת הכרת הטוב לאותו אדם על כך שלקח אותו לבית-הכנסת, ולפיכך על אף שהעדיף את הנוסח הספרדי, הלך עימו לבית-הכנסת מטעם חב"ד".

"דוע כי בחול ישנם מספר סוגי הכשרים, הכשר OU הנו אחד בארה"ב, אבל הכשר המסומן כ-OUO הנו חלבי. כאשר חלה והיה צריך לאכול מוצר לרפואתו בעל הכשר OUD- סירב בכל תוקף. כשניסיתי לשכנעו בהטעימי כי הוא זקוק לכך בשל היותו חולה, פנה אלי בתמיהה ואמר: "וכי אם חולים מותר לזלזל בהכשר?".

גם בשעותיו האחרונות והקשות ביותר, טובת הזולת הייתה מול עיניו. בכל שנה בחודש אלול היה עושה את שמחת בית-השואבה והיה דואג לחלוקת מזון לנזקקים. בחודש אלול האחרון אמר שהשנה לא צריך לעשות את שמחת בית-השואבה אבל אסור להפסיק את חלוקת המזון לנזקקים היות ועיניהם נשואות אליהם. ובאמת הרב לא זכה לעשות את שמחת בית-השואבה, אבל להאכיל את המשפחות הנזקקות זכה גם זכה. ובאמת כפי בקשתו התקיימה החלוקה לעילוי נשמתו.

הרב הצדיק מנחם בצרי זצ"ל: נולד ב-י"ח מנחם אב ה'תשד (1944). נצר למשפחות המפוארות של ה"בן איש חי" ור' יהודה פתיה. עוד מנעוריו ניכר היה בו כי לגדולות נוצר. בילדותו למד בת"ת "בית אהרון", ובנערותו למד בישיבת 'פורת יוסף'. לאחר נישואיו עבר ללמוד בישיבת "נווה ארץ", בבאר יעקב. ולאחר מכן בבני-ברק.

לפני כ-35 שנים היה הרב הראשון להקמת מוסד המיועד לספרדים הידוע עד היום בשם "סוכת דוד". באותו זמן היה כבן 28 שנים בלבד, והקשיים לבניית ולאחזקת המוסד היו מהותיים על מאוד. הרב מסר את נפשו וטס לחו"ל כדי לגייס כספים, אולם זו לא הייתה הסיבה היחידה, המטרה הנוספת הייתה לחזק את הקהילה אליה הגיע, תוך כדי שימוש כמורה דרך לאנשים. בכל דבר מצווה שם הוא, בעזרה לנזקקים, שלום בית, חינוך, שידוכים וכו'.

התרחק מהמחלוקת כמפני אש. אוהב שלום. יכול היה לשוחח עם כולם, לא משנה מהו מעמדו: רב, ילד קטן, נהג מונית, הרבנים הראשיים לישראל- תמיד היה מפלס מסילות בלבבותם ומדבר בגובה העיניים. יחד עם זאת היה אהוב על כולם. היו אנשים שתלמוד תורה היה כצינים בעיניהם. גם כאשר היו מפריעים – היה שותק ואומר כי הכל מהשמים. לא היה מפסיד תפילה בציבור בשום פנים אופן. גם כאשר היה חולה ואושפז בביה"ח בארה"ב, היה מדדה ע"מ להגיע לביה"ח.

אף בתפילת שחרית של ר"ח אלול לא ויתר על תפילה במניין- אך כוחותיו לא עמדו לו ובפתח ביה"כ נפל והתמוטט כאשר סכנה נשקפה לחייו. רק כשגברה עליו מחלתו ואפילו ללכת לא יכול- היה מתפלל לבד. הקרין חום ואהבה וכולם חפצו בקרבתו. כאשר ביקש מאן דהו לפתוח תלמוד תורה- לא היה חושש לתחרות, אדרבא, היה מסייע בכל כוחו לפתיחת הישיבה החדשה. נפטר ב-כ" אלול תשס"ז (2007). ציונו בהר המנוחות. חי כ-63 שנים. ההלווייה התקיימה בהשתתפות אלפי אנשים ובהשתתפות הרבנים הגאונים: הראשל"צ הרב מרדכי אליהו זצ"ל ויבלט"א הראשל"צ שלמה עמאר ועוד גדולי ישראל. נטמן ליד הוריו וליד ציונו של הגה"צ יצחק כדורי זצ"ל.

אביו: ר' יוסף. **בניו:** ר' אליהו, ר' יעקב, ר' יצחק, ר' מאיר, ר' דוד.

מרבתינו: ר' יהודה צדקה זצ"ל, ר' עזרא עטייה זצ"ל, ר' מנצור בן שמעון זצ"ל.

בנו, ר' יעקב מספר כי הרב עזר לפתוח תלמודי תורה רבים. ביניהם תלמוד תורה באילת. בדרכו חזרה מאילת הרב היה אמור לעלות למטוס מאילת לירושלים, אולם הוא הפסיד את הטיסה. דרכו בקודש נהג לומר: הכל מאת ה'. לפיכך עלה על מונית. לצידו ישב אדם רחוק מתורה ומצוות, הרב במשך כל הנסיעה דיבר על לבו. לאחר כארבע שעות! בסיום הנסיעה אותו אדם קיבל על עצמו לשמור שבת ולהניח תפילין! כיום הוא אברך שומר תורה ומצוות.

כאשר עצרו אותו שוטרים ברכב לבדיקה שגרתית, היה משוחח עימם ושאל מאיזו עדה הם ומרבה בדיבורו. לאחר מכן היה מבקש מהם שיניחו תפילין בהגיעם לאזור התלמוד תורה. ניתן היה לראות שוטרים הנכנסים לישיבה ומניחים תפילין.

לאחר שרבנו חלה, הוא אושפז בבית-החולים 'נברסקה' בארה"ב כדי לבדוק אם ניתן לעבור ניתוח. הבדיקה בוצעה ביום חמישי והרב התברר כי תוך שלושה ימים יקבל תשובה. והנה, למחרת יום השישי, ניגש הרופא הגוי אל הרב והודיע לו כי לצערנו, לא ניתן לעשות ניתוח לרב. תשובה זו גרמה לרב התמרמרות היות וניתנה ביום שישי לפני השבת.

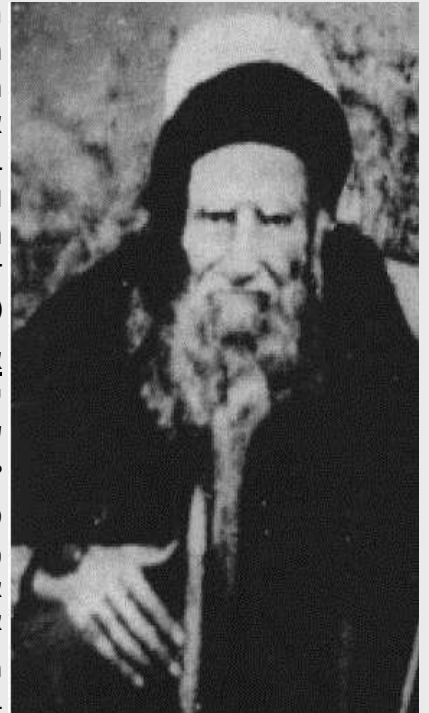
"לו לפחות הייתה התשובה חיובית- הייתי מבין מדוע הרופא מיהר לבשר זאת, אולם לתשובה שלילית, מדוע מצא לנכון להודיע זאת לפני יום שבת? מדוע לא יכל להתמתן ליום ראשון?", "הבעות פניו גילו כי התשובה לא הסבה לו קורת רוח. לפני שהשתחרר, חשב הרב שמא פגע באותו רופא. הוא ביקש שיבקשו מן הרופא לגשת אליו (באותו זמן הרב היה חלוש ואפילו ההליכה הייתה קשה עליו). הרופא שהעריך את הרב ירד לבקשתו, והרב התנצל שוב ושוב אם פגע בו ואף העתיר עליו ברכות רבות.

עוד בבית-החולים ניגשה אל הרב אשה חילונית, כשראתה את מצבו של הרב פנתה אליו ואמרה כי היא נמצאת כאן בשל הולדת בנה, התינוק נולד ללא כליות והרופאים בארץ לא נתנו שום סיכוי שישרוד. אולם היא לא אמרה נואש והגיעה לכאן לאחר שגייסה כסף, כאן עשו לתינוק את הניתוח וב"ה הוא כאחד האדם ולכן אל לרב להתייאש. הרב שהכרת הטוב עמדה מול עיניו על כך שאשה זו עודדה אותו, במשך 15 דקות הלך ברגל כשהוא מדדה לאיטו לחדר תינוקות. כשהגיע לשם הרעיף על התינוק ברכות מרובות במשך זמן רב.

כאשר היה טס לחו"ל ע"מ להתרים את העשירים, לעיתים קרובות היו ניגשים אליו ומבקשים ממנו כי כאשר הוא מדבר עם אותו עשיר- אם יכול לדבר גם עבורם ולבקש מהעשיר להוזיל גם עבורם. הרב מעולם לא אמר "לא" ותמיד דיבר עם העשיר גם על אותו אדם, למרות שע"ז זה העשיר יתרום פחות עבור מטרתו שלשמה הרב בא להתרים.

הרב ידע את יום מותו, כאשר היה צריך לטוס לבית-החולים 'נברסקה' ביקש מבנו, ר' יעקב את הספר חוק-לישראל. כאשר בנו הלך להביא את הספר, הרב החל למנות את הפרשות מדברים ואתחנן ונעצר בפרשת ניצבים-וילך. בנו, ר' יעקב הבין שיש דברים בגו וחשש מפרשות אלו. ואכן, הרב נפטר ב-כ" אלול, בדיוק לפני קריאת פרשת ניצבים-וילך. גם כאשר הציעו לרב שלראש-השנה יתאחסן בדירה נוחה, אמר להם כי אין צורך בדבר. בלילה האחרון לפני פטירתו, אחד מחסידיו סעד את מיטת חוליו. והנה, להפתעתו הרבה, הרב פנה אליו ואמר: "הרי אשתך וילדיך מחכים לך. אני מבקש ממך לך לביתך".

חכם מארי חיים קורח זצ"ל - נולד בשנת תקפ"ד (1823) בצנעא שבתימן. למד תורה מפי חכמי עירו. לאחר נישואיו התחיל לעבוד כמלמד תינוקות של בית רבן. בנוסף התפרנס מטוויית ציציות. הרב קבע את מקום לימודו בבית הכנסת 'בית אלשיך'. אנשים רבים היו מגיעים לשם כדי ללמוד תורה מפיו למרות שלא הסכים לכהן כרב בכהונה רשמית, זכה ללמד ולחדש תורה לרבים. היה ידוע בצדקתו הרבה. היה זריז וזהיר במצוות צדקה, ביקור חולים, הכנסת כלה והכנסת אורחים. קבע את מקום הכנסת האורחים של העיר בבית מדרשו. כך זיכה את האורחים בדברי תורה וגם דאג לכל מחסורם. מלומד בניסים. רבים פנו אליו ונושעו. נפטר ב-כ' אלול ה'תרע"ד (1914) בצנעא. חי כ-91 שנים.

אביו: ר' יוסף. **מרבתי:** חכם יוסף אלקאורה וחכם אברהם ערשי. **מתלמידי:** מארי יחיאל יצחק הלוי ומארי אהרון הכהן. **מספרי:** **החיים והשלום** - פירוש על התורה, שו"ת וקובץ פסקים, ספר קיצור הלכות לרמב"ם. **ענף עץ אבות** - חידושים על התורה. **נאוה תהילה** - חידושים על תהילים. **נרות זכריה** - דרשות. **קונטרס אורי וישעי**.

פ עם המושל ציווה לאחד מבני קהילת צנעא שיביא לו חבית נפט. האיש יצא לעיירות מסביב, טרח ויגע. ביום שישי לפני כניסת שבת הביא את החבית לביתו. בגלל השעה המאוחרת הניח את החבית שם, וחשב לקחת אותה למושל במוצאי שבת. לאחר הבדלה בצאת השבת לא מצא את החבית. מישהו הבחין בו כשהביא את החבית לביתו, הוא חמד וגנב אותה ל"ע!

הוא רץ במר ליבו לגאון ר' חיים קרח. הוא מצא את הצדיק אומר את הפסוקים לפני הבדלה. הוא ביקש לספר לרבי. רבי חיים רמז לו שימתין עד שיבדיל. בסערת רוחו הוא לא היה יכול לכלוא את גשותיו ופרץ בבכי מר. כל עמלו היה לשווא. מי יודע איזה עונש המושל עלול להטיל עליו. הוא יכול לגזור עליו מיתה! רבי חיים מסר לו את המטה שלו ואמר לו: "עם המטה הזה תלך בכל הרחובות. במקום שהמטה יעצור, שם ימצא הגנב!". הוא לקח את המטה והסתובב איתו מרחוב לרחוב, מסימטה לסימטה לשווא. הוא חזר לביתו של הרב מאוכזב ועייף להחזיר את המטה. הרב ראה על פי מבט פניו שהחבית לא נמצאה. הרב שאל אותו: "האם המטה לא עצר?" האיש ענה: "לא עצר כלל". הרב שאל: "האם הסתובבת איתו בכל הרחובות?". הוא לפתע נזכר, שברחוב שלו הוא לא הסתובב. רבינו הורה לו לסייר ברחוב שבו הוא גר. הוא הלך עם המטה לפתע המטה עצר ליד הבית של השכן. הוא נקש על הדלת. השכן פתח ושאל לבקשתו.

"נעלמה לי חבית נפט", אמר, "אולי אתה יודע היכן היא?". "לא ולא", השכן ענה. "אם אתה רוצה אתה מוזמן לחפש בבית". האיש הצטער כך שחשד בשכן בחינם. כדי להרגיע את חששו

הוא נכנס לביתו, היא חיפש בכל הפינות, אבל לא מצא את החבית. הוא התנצל לפני בעל הבית. הוא נשא את עינו למרום להצדיק על עצמו דין שמיים. כאשר נשא את עינו, ראה את החבית מוטלת בין קורות הגג.... (אבותינו סיפרו לנו)

התורכים שלטו בתימן באותה תקופה. בין המלך ששלט בצנעא, מוחמד מחמוד אלדין התחילה מלחמה. היהודים שהיו באיזור סבלו מאוד. הרבה מהם נהרגו וחלק נפצעו. שמע הרב הגיע לאוזני המלך. הוא פקד להביא את רבינו אליו. הוא שלח מספר קצינים. הם הגיעו לבית-המדרש שבו רבינו היה. הצדיק לימד שיעור תורה באותה השעה. הקצין ציווה על אחד היהודים להיכנס ולומר לרב שהוא צריך להתלוות אליו למלך.

היהודי עשה כן. הרב אמר לו: "לך תגיד לקצין שאני באמצע לימוד תורה. עכשיו אני לא יוצא!". הקצין שמע את דברי היהודי וחמתו בערה בו. הוא נכנס לבית-המדרש, הוציא את החרב ורצה להרוג את הרב. באותו הרגע שהוא הרים את ידו עם החרב - ידו יבשה. הוא לא היה יכול להזיז אותה והוא גם נעשה אילם. הקצינים האחרים ניגשו לחבר שלהם. הם ניסו להזיז אותו ולדבר איתו. כשראו ששום דבר לא עוזר, הבינו כי מדובר באיש אלוקים.

הם התחננו לפני הרב וביקשו ממנו לשחרר את הקצין מכבליו. בינתיים אנשים רבים נכנסו לבית-המדרש וראו את המחזה המופלא. החברים של הקצין הפצירו רבות וביקשו מהצדיק לשחרר את הקצין. הצדיק אמר: "טוב, אתה משוחרר!". באותו הרגע ידו של הקצין חזרה לאיתנה. הוא החזיר את החרב למקומה וביקש סליחה מהצדיק על שהעז להפריע לו בזמן הלימוד. הקצינים פחדו מהצדיק, יותר מסירוב פקודה של המלך. הם חזרו בידיים ריקות כשהם מספרים על גדולתו של הצדיק. המלך שמע את הדברים והתקשה בהתחלה להאמין. לאחר שאימת את הדברים, הוא לא ביקש יותר שיביאו את הצדיק מכיוון שחשש לגורלו.

אום אחד ניגש אל רבינו יהודי שסבל מבעיות נשימה במשך תקופה ארוכה. הוא פנה לרופאים - אך ללא הועיל. כשראה את רבינו, נפל לרגליו ואמר: "הרב, קשה לי לנשום. שהרב יברך אותי ברפואה שלימה". הצדיק הביט בו ואמר: "רפואה שלימה". אולם הוא לא הרפה. "שהצדיק יאמר רפואה שלימה לאלתר!". רבינו נענה גם לבקשה זו וחזר אחריו: "רפואה שלימה לאלתר". מיד לאחר הברכה, הוא הרגיש שהוא יכול לנשום בקלות. מה שלא עשו הרופאים, עשתה ברכתו של רבינו.

אום אחד פנו אל רבינו וביקשו את עזרתו. "יהודי בשם פינחס יצא לתרבות רעה. הוא מוסר, פונה לשלטונות ומעליל עלילות על היהודים. רבים סובלים בגלל מעשיו". הם בכו וביקשו שהרב יסלק אותו מחייהם. הרבי התבונן בפניהם, הוציא את החגורה שלו, זרק אותה על הארץ ואמר: "**פינחס - שיזרק!**". לאחר מכן אמר להם שהם לא צריכים יותר לפחד ממנו ושלא אותם לביתם. כשחזרו לעיר, נודע להם כי באותה שעה שרבינו זרק את החגורה ואמר את דבריו, **פחד עז אחז בפינחס, פחד בלתי מובן. הוא ברח מהעיר בריצה מטורפת. הוא לא חזר לשם לעולם! הם חזרו והודו לו על הישועה.**

הרב הגאון אליהו לופיאן זצ"ל - נולד בעיירה גרייבא בליטא בשנת ה'תרל"ו (1876). בהיותו כבן תשע, משפחתו עברה לאמריקה, אולם הוא ויתר על משפחתו והעדיף ללמוד ולהידבק בתלמידי חכמים בלומז'ה ובקלם. עלה לארץ ישראל לאחר השואה. **מהבולטים ברבני תנועת המוסר במאה העשרים**. נודע כתלמיד חכם גדול בעל ידענות מקיפה בש"ס והתפרסם בעיקר בזכות פועלו בשדה המוסר. **שמירת העיניים הייתה אצלו לשם דבר**. כחניך שיטת 'קלם' היה ידוע כבעל סדר קפדני ושליטה עצמית חזקה. הרב לא היה מסובב את ראשו בלי סיבה ממשית והחלטה מסודרת.

בצעירותו ניהל יחד עם גיסו, הרה"ג יוסף ליב נגדיק זצ"ל, ישיבה קטנה בעיירה קלם שנוהלה בדרך המוסר, ושמה הטוב יצא למרחקים. לאחר כיבוש קלם, תלמידיו החלו להתפזר למקום מגוריהם, ורבנו החל לכתת את רגליו ממקום למקום כדי לעודד ולדבר אל ליבם של בחוריו לבוא וללמוד בקלם. ואכן, הישיבה נפתחה למרות המלחמה, ורבנו נאלץ לכתת את רגליו כדי לגייס כספים. **זכה לגילוי אליהו הנביא**.

בשנות השלושים עקר ללונדון, שם שימש כראש ישיבת "עץ חיים". כשעלה לארץ ישראל בשנת ה'תש"י (1950) סירב בתחילה להעביר שיחות מוסר וביקש לעסוק בלימוד ועבודה מוסרית עצמית. בברכת ה'חזון איש' נתרצה לבסוף להעביר שיעורי מוסר, ורבים נהרו לשמוע את דבריו הנפלאים, שהיה דורש במשך ארבע שעות ברציפות! על אף גילו המופלג באותה העת, הסכים בסופו של דבר לשמש כמשגיח בישיבת **כנסת חזקיהו** בראשותו של הרב נח שימנוביץ. מרגע הגעתו, נהרו תלמידים רבים אליו. הישיבה נתבססה ואף קלטה צעירים רבים מישיבות תיכוניות סמוכות כמו ישיבת בני עקיבא כפר הרא"ה ומדרשית נעם בפרדס חנה. כשנשאל איך זכה לאריכות ימים ענה: **"מיום שעמדתי על דעתי, לא כעסתי על אף אחד משום סיבה"**. לימים, נקרא בירושלים רחוב על שמו, בשכונת רמת שלמה. נפטר ב- כ' באלול ה'תש"ל (1970). חי כ-94 שנים.

אביו: ר' יעקב **אמו:** מרת פריידא **ילדיו:** ר' חיים שמואל (מחבר ספר 'רווחא דשמעתא', ראש ישיבת סנדרלנד). ר' אליעזר (ראש ישיבת תורת אמש בלונדון), ר' ישראל נחום, ר' אברהם, ליבה גורוויץ **חתניו:** ר' אריה לייב גורביץ (ראש ישיבת גיטסהד), ר' קלמן פינסקי. **מרבתי:** הגאונים ר' אליעזר שולביץ, ר' שמחה זיסל זיו (הסבא מקלם), ר' יצחק בלזר, ר' חיים לייב מישקובסקי. **מספריו:** ילב אליהו - דרשות מוסר (בעריכת תלמידיו).

בהיותו גר בלונדון בא אליו אדם אחד **וביקש ממנו מחילה מפני שפגע בכבודו**. אמר לו רבי אליהו, שרוצה הוא לשמוע במה חטא נגדו, ולא רצה אותו האיש לגלות לו את הדבר, אף שדרש ממנו זאת במפגיע, וכאשר על אף כל הבקשות לא רצה לספר את הדבר, אמר לו, שידע שאם אינו מספר לו מה הדבר אין הוא מוחל לו, ועל כן נאלץ אותו אדם לספר את המעשה.

כאשר שמע רבי אליהו את הדבר, אמר לאותו האיש: "דע לך, שיכול אני לומר שאני מוחל לך, אך **מאחר שהדבר אשר בו חטאת נגדי, הוא באמת חמור, לפיכך יודע אני שהמחילה, שאמחל לך לא תהיה בלב שלם**. ועל כן עצתי, שתלך עכשיו לביתך, ותבוא לבקש מחילה בעוד כשבועיים, ובמשך הזמן הזה **אשתדל ללמוד מוסר הרבה על העניין, ואז אקווה שבעוד שבועיים אמחל לך במחילה גמורה ובלב שלם**". וכך היה, אותו אדם שב לר' אליהו לאחר שבועיים הרב אמר: "עכשיו, לאחר שלמדתי מוסר והתחזקתי במשך אותן שבועיים - הרי אני יכול בפה מלא 'אני סולח לך בלב שלם'!". (לב אליהו)

מובא בספר "אור דניאל", כי בפרק זמן כלשהו היה רבינו גר בעיר קלם. כשמשפחתו גדלה, היה צורך לעבור לדירה רחבה יותר, ולכן התחיל הרב לחפש דירה מתאימה. **באותו זמן היה קשה מאוד להשיג דירות, ורק לאחר יגיעה רבה עלה בידו למצוא דירה ואף חתם על חוזה עם בעל הבית**. הוא שכר עגלון וארז את כל הריטיון כדי להביאם לדירה החדשה. כשהגיעו לשם, פגש הרב באדם שאמר לו: **"דע לך רבי שאני עומד להכניס את בתי לחופה, וחיפשתי בכל העיר דירה ולא מצאתי אלא את זו בלבד, והנה באת אתה והקדמת אותי. אם תיכנס לדירה, יאילץ לעכב את החתונה"**. כששמעו בני ביתו של הרב את דברי האיש, התחילו להתרעם על חוצפתו, אולם ר' אליהו ששמע כך פנה לעגלון ואמר: "בבקשה לא לפרק את המטענים, עליך להסיענו חזרה לדירתנו הקודמת". וכל זה מכיוון שהייתה חשובה לו "רחבות המידות" מ"רחבות הדירה".

הרב היה מתאונן, שאין באפשרותו לגמול לאנשים חסד מאחר ואינם מקבלים ממנו, ולכן הנהיג בעצמו, שהיה מעיר את הבחורים כל יום לתפילה. והיה אומר, שעל האדם לעשות חסד בכל יום, ושמח על כך שזוכה לעשות חסדים בכל יום. מי ששמע את הגאון הצדיק רבי אליהו לופיאן זצ"ל עונה **אמן בקולו הרועם - היה שב מיד בתשובה שלימה**. ולא רק עניית אמן, אלא כשהיה הרב מברך ברכה בקול וברהיטות ובהדגשת תיבות הברכה, היה **מרטט בכל גופו**, ולא גופו בלבד היה מרטט, אלא לבות השומעים גם כן היו מרטטים, מקולו המרעים כארי, ומזכיר את השם בסלודין.

כאשר ראה אחד מתלמידיו הנשואים מאחר לישיבה באופן קבוע, התעניין מדוע הוא מאחר? אמר לו התלמיד, שהוא גר בדירת מרתף ישנה, ובחורף נורא ואיום שם, יורדים גשמים זלעפות, הקיר נרטב והילדים הצטננו מאוד, ואשתו עובדת, והוא צריך לדאוג לילדים ולקחת אותם לרופא. הרב שמע ומנדעזע, והביע את רצונו לראות את הדירה. הם הלכו יחד לדירה, וראה הרב, שאכן המצב נורא ואיום ובלתי נסבל לגור ובפרט משפחה ברוכת ילדים. אמר לו הרב: "אתה חייב להחליף דירה". ענה לו התלמיד: "אין לי כסף". אמר לו הרב: "אם חייבים, אז אפשר". אמר התלמיד: "אבל אני בקושי גומר את החודש". אמר לו הרב: "אז יוצאים לעבוד. אתה התחייבת לאשתך בכתובה לדאוג לה למגורים". התלמיד חיפש עבודה תורנית ומצא כמשגיח בישיבה, ומשם 'צמח' לתלמיד חכם גדול.

הרב הגאון אליהו לופיאן זצ"ל - נולד בעיירה גרייבא בליטא בשנת ה'תרל"ו (1876). בהיותו כבן 9, משפחתו עברה לאמריקה, אולם הוא ויתר על משפחתו והעדיף ללמוד ולהידבק בתלמידי חכמים בלומז'ה ובקלם. עלה לארץ ישראל לאחר השואה. **מהבולטים ברבני תנועת המוסר במאה העשרים**. נודע כתלמיד חכם גדול בעל ידענות מקיפה בש"ס והתפרסם בעיקר בזכות פועלו בשדה המוסר. **שמירת העיניים הייתה אצלו לשם דבר**. כחניך שיטת 'קלם' היה ידוע כבעל סדר קפדני ושליטה עצמית חזקה. הרב לא היה מסובב את ראשו בלי סיבה ממשית והחלטה מסודרת.

בצעירותו ניהל יחד עם גיסו, הרה"ג יוסף ליב נגדיק זצ"ל, ישיבה קטנה בעיירה קלם שנוהלה בדרך המוסר, ושמה הטוב יצא למרחקים. לאחר כיבוש קלם, תלמידיו החלו להתפזר למקום מגוריהם, ורבנו החל לכתת את רגליו ממקום למקום כדי לעודד ולדבר אל ליבם של בחוריו לבוא וללמוד בקלם. ואכן, הישיבה נפתחה למרות המלחמה, ורבנו נאלץ לכתת את רגליו כדי לגייס כספים. **זכה לגילוי אליהו הנביא**.

בשנות השלושים עקר ללונדון, שם שימש כראש ישיבת "עץ חיים". כשעלה לארץ ישראל בשנת ה'תש"י (1950) סירב בתחילה להעביר שיחות מוסר וביקש לעסוק בלימוד ועבודה מוסרית עצמית. בברכת ה'חזון איש' נתרצה לבסוף להעביר שיעורי מוסר, ורבים נהרו לשמוע את דבריו הנפלאים, שהיה דורש במשך ארבע שעות ברציפות! על אף גילו המופלג באותה העת, הסכים בסופו של דבר לשמש כמשגיח בישיבת **כנסת חזקיהו** בראשותו של הרב נח שימנוביץ. מרגע הגעתו, נהרו תלמידים רבים אליו. הישיבה נתבססה ואף קלטה צעירים רבים מיישובות תיכוניות סמוכות כמו ישיבת בני עקיבא כפר הרא"ה ומדרשית נעם בפרדס חנה. כשנשאל איך זכה לאריכות ימים ענה: **"מיום שעמדתי על דעתי, לא כעסתי על אף אחד משום סיבה"**. לימים, נקרא בירושלים רחוב על שמו, בשכונת רמת שלמה. נפטר ב- כ' באלול ה'תש"ל (1970). חי כ-94 שנים.

אביו: ר' יעקב **אמו:** מרת פריידא **ילדיו:** ר' חיים שמואל (מחבר ספר 'רווחא דשמעתא', ראש ישיבת סנדרלנד). ר' אליעזר (ראש ישיבת תורת אמש בלונדון), ר' ישראל נחום, ר' אברהם, ליבה גורוויץ **חתניו:** ר' אריה לייב גורביץ (ראש ישיבת גיטסהד), ר' קלמן פינסקי. **מרבתינו:** הגאונים ר' אליעזר שולביץ, ר' שמחה זיסל זיו ('הסבא מקלם'), ר' יצחק בלזר, ר' חיים לייב מישקובסקי. **מספריו:** **ילב אליהו** - דרשות מוסר (בעריכת תלמידיו).

יום אחד, ניגש אליו בחור אחד מהישיבה וביקש רשות לנסוע לחתונה אצל קרובו בעיר אחת שהייתה בתערובת נשים וגברים. וישאל הרב: **"האם אתה יודע שלא יהיה שם פריצות?"** הבחור התחיל לגמגם, כי ידע שכן יהיה שם פריצות, ותירץ את עצמו ואמר: "אבל אבי ואמי ואני נשב בשולחן מיוחד" וסיים באמרו: "לי זה לא יזיק". הרב הזדעזע כששמע דברים אלו ואמר: "שמע נא, אני כבר אחרי שמונים שנה, עין אחת חולה, עין שניה לא רואה בכלל. ואף על פי כן עומד לצאת לרחוב כולי רועד, אני מתמלא פחד שמא אגיע לעברה חמורה חס ושלום. ואתה בחור עם יצרים, ורואה בשתי עיניים, ואומר אתה שזה לא יזיק לך?" והיטב פניו ממנו והלך לו. (לב אליהו)

○ יצר אחד מתלמידיו שבשל בעיות הראיה של הרב ליווה אותו: פעם אחת הלכנו לאיזה מקום ועברנו בשכונת מחנה יהודה, ובכדי לקצר את הדרך הולכתי אותו דרך השוק. פנה אלי הרב בקפידה גדולה ואמר: "מה עשיתם? הלא מפורש ברשב"ם: **אם יש דרך אחרת, אפילו עוצם עיניו, רשע הוא, והאיך הולכתם אותי דרך השוק?!**"

עוד מספר אותו תלמיד: כשהיה הולך ברחוב לא היה מטה את ראשו לצד בשום פנים, רק ישר נכחו. פעם אחת הוזקק לניתוח עיניים והזמן נקבע לשעה שלוש. בשעה שתיים יצא מהבית וחייניו בתחנה לאוטובוס שיעבור. האוטובוס איחר להגיע. הסבלנות פקעה אצל כל העומדים שם, וכל רגע הטינו את ראשינו לצד שהאוטובוס צריך לבוא לראות אם כבר מופיע באופק. הרב עמד כדרכו בלא לנוע כלל. פתאום כנראה גם לו פקעה הסבלנות והיטה אף הוא ראשו לצד ההוא, אבל מיד הזדעזע, מיהר ויישר ראשו בפחד גדול, התאנח ואמר: "בקלם (ישיבת ידועה בליטא ששם למדו גדולי המוסר) הייתי מקבל מנה גדושה של תוכחה על הטיית הראש שלא לצורך".

פ עם אחת ירד המלווה של הרב עימו מגובה של שלוש קומות והספיקו ללכת כברת דרך מסויימת. לפתע חזר הרב על עקבותיו, ואמר ששכח דבר מסויים למעלה. אמר לו המלווה: "אם כן, אלך אני ואביא מה שהרב שכח". התעקש רבינו ואמר שהוא רוצה ללכת בעצמו. כאשר עלה עימו למעלה, ראה שכל מה ששכח הוא לכבות את האור ולכן עלה בחזרה. תמה המלווה, שהרי יכול לומר לו והיה עולה ומכבה את האור. השיב רבי אליהו: "לא כן, אם לא הייתי חוזר בעצמי, לא הייתי לומד לזכור בפעם אחרת שצריך לכבות את האור!"

פ עם אחד מבחורי הישיבה ניגש אל הרב, ואשל אותו: "ילמדנו רבינו, במה הארכת ימים?", וענה הרב: "תדע לך, מיום עומדי על דעתי, מעולם לא כעסתי על שום איש ולא על שום דבר".

כשעלה הרב לארץ, רבים מראשי הישיבה מהם פנו אליו וביקשו אותו לבוא ולהשמיע שיחות מוסר בפני תלמידיהם, אבל רבי אליהו דחה את כולם, באומרו: "באתי לארץ ישראל כדי לעסוק רק עם עצמי, ולא כדי להתמסר לאחרים". משגברו עליו הלחצים עד מאוד ולא הירפו ממנו, נסע לבני ברק ונכנס אל החזון איש, ובגמר השיחה בירך אותו החזון איש: "עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו להגיד"

התרצה רבינו ובאחת משיחות המוסר הראשונות סיפר משל על אדם שתעה ביער עבות ולא מצא דרך לצאת ממנו. לאחר שעברו עליו כמה ימים גילה אדם אחר. הוא שאל אותו: "אתה יודע דרך מוצא לצאת מהיער?" השיב האיש: "כמוני כמוך, תועה אני ביער זמן רב. אבל יתרון אחד יש לי עליך, שאני יכול לומר היכן לא ללכת" וסיים רבינו ואמר: "וכי אני יכול לומר מוסר? כלום תיקנתי את דרכי שאדע איך יוצאים מהסבך? אבל כן אוכל לומר: מכיוון שזקן אני ועברתי כברת דרך גדולה בסבך העולם הזה, אוכל לומר היכן לא ללכת!"

הרב הגאון אליהו לופיאן זצ"ל - נולד בעיירה גרייבא בליטא בשנת ה'תרל"ו (1876). בהיותו כבן 9, משפחתו עברה לאמריקה, אולם הוא ויתר על משפחתו והעדיף ללמוד ולהידבק בתלמידי חכמים בלומז'ה ובקלם. עלה לארץ ישראל לאחר השואה. **מהבולטים ברבני תנועת המוסר במאה העשרים**. נודע כתלמיד חכם גדול בעל ידענות מקיפה בש"ס והתפרסם בעיקר בזכות פועלו בשדה המוסר. **שמירת העיניים הייתה אצלו לשם דבר**. כחניך שיטת 'קלם' היה ידוע כבעל סדר קפדני ושליטה עצמית חזקה. הרב לא היה מסובב את ראשו בלי סיבה ממשית והחלטה מסודרת.

בצעירותו ניהל יחד עם גיסו, הרה"ג יוסף ליב נגדיק זצ"ל, ישיבה קטנה בעיירה קלם שנוהלה בדרך המוסר, ושמה הטוב יצא למרחקים. לאחר כיבוש קלם, תלמידיו החלו להתפזר למקום מגוריהם, ורבנו החל לכתת את רגליו ממקום למקום כדי לעודד ולדבר אל ליבם של בחוריו לבוא וללמוד בקלם. ואכן, הישיבה נפתחה למרות המלחמה, ורבנו נאלץ לכתת את רגליו כדי לגייס כספים. **זכה לגילוי אליהו הנביא**.

בשנות השלושים עקר ללונדון, שם שימש כראש ישיבת "עץ חיים". כשעלה לארץ ישראל בשנת ה'תש"י (1950) סירב בתחילה להעביר שיחות מוסר וביקש לעסוק בלימוד ועבודה מוסרית עצמית. בברכת ה'חזון איש' נתרצה לבסוף להעביר שיעורי מוסר, ורבים נהרו לשמוע את דבריו הנפלאים, שהיה דורש במשך ארבע שעות ברציפות! על אף גילו המופלג באותה העת, הסכים בסופו של דבר לשמש כמשגיח בישיבת **כנסת חזקיהו** בראשותו של הרב נח שימנוביץ. מרגע הגעתו, נהרו תלמידים רבים אליו. הישיבה נתבססה ואף קלטה צעירים רבים מישיבות תיכוניות סמוכות כמו ישיבת בני עקיבא כפר הרא"ה ומדרשית נעם בפרדס חנה. כשנשאל איך זכה לאריכות ימים ענה: **"מיום שעמדתי על דעתי, לא כעסתי על אף אחד משום סיבה"**. לימים, נקרא בירושלים רחוב על שמו, בשכונת רמת שלמה. נפטר ב- כ' באלול ה'תש"ל (1970). חי כ-94 שנים.

אביו: ר' יעקב **אמו:** מרת פריידא **ילדיו:** ר' חיים שמואל (מחבר ספר 'רווחא דשמעתא', ראש ישיבת סנדרלנד). ר' אליעזר (ראש ישיבת תורת אמש בלונדון), ר' ישראל נחום, ר' אברהם, ליבה גורוויץ **חתיני:** ר' אריה לייב גורביץ (ראש ישיבת גיטסהד), ר' קלמן פינסקי. **מרבתי:** הגאונים ר' אליעזר שולביץ, ר' שמחה זיסל זיו ('הסבא מקלם'), ר' יצחק בלזר, ר' חיים לייב מישקובסקי. **מספריו:** **ילב אליהו** - דרשות מוסר (בעריכת תלמידיו).

הגר"א דינר זצ"ל למד בצעירותו אצל רבינו סיפר, כי זכה לשהות בחדרו שבישיבה במשך תקופה מסויימת. "פעם התחשק לי לראות כיצד קם המשגיח מהמיטה בבוקר. באותו בוקר התעוררתי מוקדם. המשגיח היה עדיין ישן. שמחתי מאוד שזה עתה אוכל לחזות כיצד מזנק המשגיח ממיטתו לעבודת הבורא. המשגיח התעורר ומכיוון שלא רציתי, שידע שראיתי, עצמתי את עיניי למספר שניות ומיד פקחתי אותן שוב, והנה רואה אני, שהמשגיח כבר עומד על רגליו מוכן ומזומן לעבודת בוראו. לא הצלחתי לראות ברגע הקימה, כפי שרציתי".

מעולם, רבינו לא איחר למניין. פעמים רבות, כאשר שאלו אותו ברמז את שאלת חז"ל: "במה הארכת ימים?" תשובתו הייתה: "כאשר אדם בא למניין בין עשרת הראשונים, הוא זוכה לאריכות ימים". פעם אחת בתחילת ימי אלול היה לרבינו חום גבוה מאוד, הוא נחלש מאוד מחולי זה ונעדר מהישיבה בשבועיים הראשונים של חודש אלול. כשקם מחוליו, סיפר שבשיא מחלתו הגיע חומו לארבעים ושתיים מעלות. בימי מחלתו התקיים מניין קבוע בביתו לכל התפילות, ועל אף חולשתו הגדולה (כמה פעמים מעדו רגליו בהליכתו והיה צריך לאחוז בו שלא ייפול), התחזק תמיד וקם ממיטתו, לבש את בגדיו לתפילה והתפלל בקול רם והתלהבות כדרכו בישיבה. (מתוך לב אליהו)

בספר "שאל אביך ויגדך" סופר על גדולתו של רבנו ועד מידת הוותרות שבו: הרב מליעז זצ"ל סיפר כי כאשר נכנסו הגרמנים לליעז, מיהר וחסף את ספר התורה הקטן שבא לו בירושה וברח דרך חלון ביתו, משם נדד עד שהצליח להגיע ללונדון, שם התאכסן בביתו של אחד האברכים החרדיים. אותו אברך מארח הבחין, כי הרב מליעז בא אליו מחוסר כל, רק עם בגדיו לעורו ועם ספר התורה. אמר לו מיד לאורח: "צריך אתה לחפש לך משרת רבנות, כדי שתוכל להתפרנס. יודע אני בית כנסת אחד, שמחפשים עבורו רב, אולי תנסה שמה, אבל אני גם יודע, שהם רוצים לקחת לרבנות את רבי אליהו לופיאן" (שאף הוא הגיע אז ממזרח אירופה ללונדון).

הרב מליעז דחה כמובן את ההצעה: "וכי אני אלך ואקח את הרבנות מרבי אליהו?". והנה, לפני כניסת השבת, מגיע לפתע ר' אליהו לבית וביקש מהרב מליעז לבוא איתו להתפלל באותו בית כנסת. הוא נענה להזמנה. בהגיעם לשם, הושיב אותו ר' אליהו בכותל המזרח, ליד ארון הקודש, ואחרי קבלת שבת, עלה ר' אליהו לבימה ואמר לקהל: "מצאתי עבורכם את הרב המתאים ביותר", והוא התחיל לשבח אותו בשבחים מופלגים, וכשסיים, אמר: "זהו הרב החדש שלכם", ואומנם הרב מליעז נעשה לרב של אותו בית כנסת. "מכאן ניכרת גדולתו של ר' אליהו, ששמע שהרב מליעז הגיע ללונדון והוא זקוק לפרנסה, והוא לא היסס והלך ונתן לו את הרבנות, שהייתה מוכנה עבורו!"

○ יפר רבינו: "בזמן מלחמת העולם הראשונה הגיע המצב שהיינו רעבים ממש ללחם. השכנים שבסביבתנו שלחו לקרוא לבניהם שבישיבות, כדי שיבואו ויעסקו במלאכה להרוויח לחמם ולשבור רעבון ביתם. אבל אנחנו, היו לנו תשעה בנים, כולם לומדים בישיבות הקדושות. אמם הרבנית לא רצתה בשום אופן, שיעזבו חלילה את הישיבה, אפילו לשעה אחת. השכנות, שראו את מצב הרעבון בביתנו, אמרו לה: 'מדוע אתם מתייסרים כל כך ומדוע אתם עטופים ברעב, קראי לאחד, שניים או שלשה מבניך שיבואו וישביעו את רעבון ביתכם?'. ענתה להם הרבנית בעוז ואמרה: 'עכשיו אינני רוצה שהבנים יעזרו לי, כי יבוא זמן כזה, שאני אהיה מוכרחה לקבל עזרתם, וזה בעולם האמת! לכן רצוני, שיישארו כעת בישיבה, כדי שיוכלו לעזור לי, כשאצטרך לעזרתם!'. הוא סיים ואמר: 'ואומנם, כשנפטרה באנגליה עלינו כולנו על קברה ללמוד משניות ולומר קדיש, ובוודאי שיש לה כעת הרבה נחת מאיתנו'. (לב אליהו)

רבי יוסף שלמה כהנמן, ידוע גם בכינויו הרב מפוניבז': נולד בעיר קוהל בליטא בשנת ה'תרמ"ב (1886). בצעירותו למד בישיבת טלז. לאחר מכן למד שנה בנובהרדוק ושלוש שנים בישיבת ראדין. בשנת ה'תרע"ב (1916) עמד כראש ישיבה בגרודנו. בשנת ה'תרע"ט (1919) לאחר פטירת הרב יצחק רבינוביץ מונה לרבה של פוניבז' ומיד הקים שם ישיבה בשם "אוהל יצחק" על שם הרב הקודם. עלה לארץ בשנת ה'ת"ש (1940) ובשנת ה'תש"ד (1944) הקים בעזרתו של החזון אי"ש ישיבה בבני-ברק על שם קהילתו שנכחדה. בנוסף, הקים גם בית-אבות וייסד את קריית-פוניבז' באשדוד.

הרב עצמו גייס כספים רבים עבור הישיבות ולצורך עניין זה כיתת את רגליו. בפרשת ילדי טהרן נלחם נגד הממסד, ודרש שחלק מהילדים, בהתאם לרצון הוריהם שנרצחו בשואה, יעברו לידיים של יהודים דתיים. הוא עצמו אימץ את הבן של האדמו"ר מביאלא, שהיה בקבוצה זו. **ידוע כבעל מידת האמת.** על שמו הוקם בית הספר היסודי לבנות "בית יעקב כהנמן". נפטר ב-כ' באלול ה'תשכ"ט (1969). חי כ-83 שנים. ציונו בבני-ברק.

אביו: הגאון הרב יהודה לייב. **אימו:** מרת איטה לאה. **אשתו:** בתו של הרב מויז'ל. **מרבתי:** הגאונים הרב ישראל מאיר הכהן מראדין (ה'חפץ חיים'), הרב אליעזר גורדון והרב שמעון שקופ. **מתלמידיו:** הרב גרשון אדלשטיין (ראש ישיבת פוניבז'), הרב ברוך דב פוברסקי (ר"י פוניבז') והרב ישראל מאיר לאו (הרב הראשי לישראל לשעבר). **חברותא:** הגאון הרב אלחנן וסרמן הי"ד. **מספריו:** מאמריו של הרב נאספו בחלקם בשלשה קבצי 'דברי הרב', שנערכו על ידי הרב בצלאל דבליצקי.

ר חמיו של עוזרו של הרב כהנמן זצ"ל, התעוררו למראה פניו של האיש. ניכר היה, כי חייו אינם קלים וכי סבל רב מנת חלקו. השמש הזדרז להכניס את האיש לרב, שם שטח בפני הצדיק את בעייתו הקשה מנשוא.

נשוי הוא שנים רבות, סיפר האיש, ותכונה אחת אינו יכול לסבול אצל אשתו בשום אופן - אין לאשתו שום מושג בסדר ונקיון הבסיסי ביותר. לטענתו חי הוא בבית מבולגן באופן קיצוני, שאינו נותן לו שום אפשרות להגיע למנוחת הנפש, ועל כן רצונו הוא להתגרש מאשתו.

הרב שמע בכובד ראש את דבריו, ואף ירד עימו לפרטי פרטים על מצב הבלגן בביתו. לאחר שסיים את תיאורו המפורטים, ביקש ממנו הרב להמתין במקום, מפני שיש לו עניין דחוף שחייב הוא לסיים וכבר ישוב. לאחר כמחצית השעה שב הרב אל האיש וביקש ממנו להתלוות אליו לביתו של הרב.

כשנכנס האיש לביתו של הרב החוויר למראה הבית, שהיה מבייש כל עקרת בית מתחילה. המטבח היה הפוך לחלוטין, סירים מלוכלכים גדשו את הכיור עד מעבר לגדותיו, אורז עם רוטב סמיך היה שפוך על השולחן, ובכלל מראה המטבח היה דוחה ולא נעים. בסלון היו זרוקים בגדים בכל עבר, על הרצפה היו מונחים בכל פינה שאריות של כלכלים מסוגים שונים. המצב בחדרים היה אף חמור מכך.

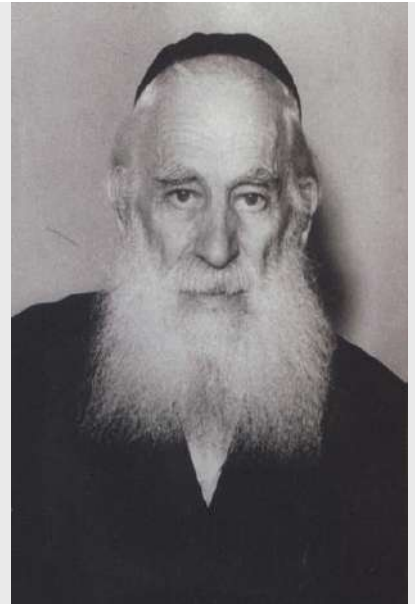
הרב אמר לאיש, שכפי שהוא רואה גם אצלו המצב 'לא משהו', ובכל זאת הוא אוהב את הרבנית אהבת נפש, שכן יש לאדם לשים לב מהם התכונות החשובות באמת אצל אשתו, ומהם הדברים, שעליהם הוא מוכן וכדאי לו להתפשר עליהם.

האיש הנדהם אמר לרב, כי אומנם הקפיד על אשתו על חוסר הסדר אך הוא מודה כי המצב בביתו של הרב קשה בהרבה ממצבו שלו, ועל כן הוא מקבל את דבריו של הרב ומעתה ואילך יקפיד לראות ולחפש את התכונות החיוביות הרבות שישן באשתו.

רק לאחר שנים של אושר עם אשתו, התברר לאיש כי לאחר שיצא, לקח לרב ולרבנית כמעט יום שלם לסדר את הבלגן שיצרו במיוחד בשבילו, בזמן שהמתין לרב בחדרו וכל זאת בשביל לדאוג לשלום בית ביניהם.

מובא בספר "שאל אביך ויגדך" סיפור מופלא ובו מסופר כי הרב בהיותו באחד מביקוריו באמריקה חלה ואושפז בבית הרפואה. במהלך הטיפול בו הוא נצרך לעירוי דם אבל הוא סירב לקבל את העירוי באומרו שגופו לא סובל דם אחר בוודאי לא דם של גויים. הבטיח לו הפרופסור, כי יערה לו דם של יהודי ואז הסכים רבינו לעירוי.

אלא שהפרופסור לא עמד בדיבורו אלא הלך ולקח מנות דם 'מבנק הדם' של בית הרפואה שנתרמה על ידי גוי. והנה למרבה הפלא גופו של הרב לא היה מסוגל לסבול זאת, ופלט את הדם שהוערה לו. משראה זאת הפרופסור הלך והשיג מנות דם של יהודי, ובפעם הזאת הדם נקלט בגופו של הרב ולא נפלט יותר. את הסיפור סיפר הפרופסור בעצמו, וראה זאת כדבר מופלא אשר לא יכל לפרשו אחרת אלא כנס ופלא.

רבי יוסף שלמה כהנמן, ידוע גם בכינויו **הרב מפוניבז'**: נולד בעיר קוהל בליטא בשנת ה'תרמ"ב (1886). בצעירותו למד בישיבת טלז. לאחר מכן למד שנה בנובהרדוק ושלוש שנים בישיבת ראדין. בשנת ה'תרע"ב (1916) עמד כראש ישיבה בגרודנו. בשנת ה'תרע"ט (1919) לאחר פטירת הרב יצחק רבינוביץ מונה לרבה של פוניבז' ומיד הקים שם ישיבה בשם "אוהל יצחק" על שם הרב הקודם. עלה לארץ בשנת ה'ת"ש (1940) ובשנת ה'תש"ד (1944) הקים בעזרתו של החזון אי"ש ישיבה בבני-ברק על שם קהילתו שנכחדה. בנוסף, הקים גם בית-אבות וייסד את קריית-פוניבז' באשדוד.

הרב עצמו גייס כספים רבים עבור הישיבות ולצורך עניין זה כיתת את רגליו. בפרשת ילדי טהרן נלחם נגד הממסד, ודרש שחלק מהילדים, בהתאם לרצון הוריהם שנרצחו בשואה, יעברו לידיים של יהודים דתיים. הוא עצמו אימץ את הבן של האדמו"ר מביאלא, שהיה בקבוצה זו. **ידוע כבעל מידת האמת**. על שמו הוקם בית הספר היסודי לבנות "בית יעקב כהנמן". נפטר ב-כ' באלול ה'תשכ"ט (1969). חי כ-83 שנים. ציונו בבני-ברק.

אביו: הגאון הרב יהודה לייב. **אימו**: מרת איטה לאה. **אשתו**: בתו של הרב מויז'ל. **מרבתי**: הגאונים הרב ישראל מאיר הכהן מראדין (ה'חפץ חיים'), הרב אליעזר גורדון והרב שמעון שקופ. **מתלמידיו**: הרב גרשון אדלשטיין (ראש ישיבת פוניבז'), הרב ברוך דב פוברסקי (ר"י פוניבז') והרב ישראל מאיר לאו (הרב הראשי לישראל לשעבר). **חברותא**: הגאון הרב אלחנן וסרמן הי"ד. **מספריו**: מאמריו של הרב נאספו בחלקם בשלשה קבצי 'דברי הרב', שנערכו על ידי הרב בצלאל דבליצקי.

אלף תלמידים ישבו ושקדו על התורה, בהיכל הישיבה הגדולה פוניבז' בבני ברק, תחת נשיאותו של רבינו. היה הדבר בשנות ה'תש"ך, הגיע בחור משווייץ, ורצה להירשם בתור תלמיד. אולם ההנהלה דחתה אותו. "אין מקום" טענו. מקום שליבו חפץ, היה דווקא בישיבה. הסיורב מטעם ההנהלה, לא הרתיעו אותו. הוא ביקש להיפגש עם הרבנית מפוניבז'. למרות שידעו, שאין לרבנית השפעה על רישום תלמידים חדשים לישיבה, למראה פניו נכמרו רחמיהם עליו וארגנו לו פגישה.

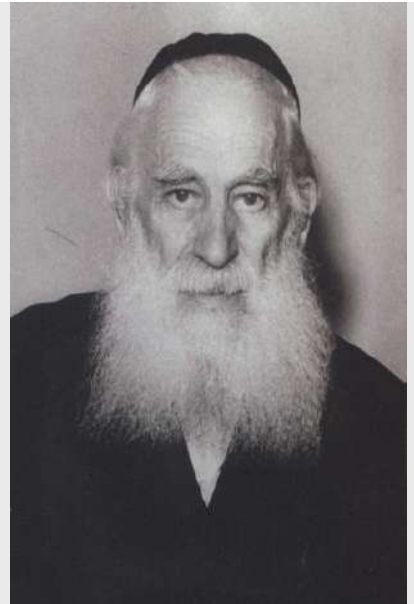
כאשר פגש את הרבנית, הוציא הבחור מכיסו 'מכתב', ומסר אותו ליד הרבנית. היא קראה אותו, ואחר כך אמרה לחברי ההנהלה ולאחותו בחור, להתלוות עימה לחדרו של רבינו. הצדיק קיבל את הנוכחים בסבר פנים יפות, ותיכף לאחר שקרא את המכתב, ניגש לבחור, חיבק אותו בחום ונשקו על מצחו, תוך שהוא מכריז קבל עם ועדה: "התקבלת כתלמיד מן המניין בישיבת פוניבז'!".

הבינו חברי ההנהלה שיש שייכות עם תוכן המכתב שבגינו התקבל התלמיד לישיבה, אך איש מהם לא ידע מתוכנו. לימים, סיפר הרב כי בימי נעוריו של אותו תלמיד, היו הוריו נוסעים מדי שנה בשנה, לנופש בשווייץ. בחורף של שנת ה'תשט"ו, חלה הרב והוצרך לעבור ניתוח קשה ומסוכן. מקורביו וצוות הרופאים ייעצו, שיש להרחיקו מהישיבה וממבקרים, ושכדאי לו לנסוע לשווייץ. נסע הרב עם הרבנית לאתר הנופש. כשהגיעו לשם התברר כי רק בקומה שלישית של בית-המלון יש מקום. בבמצב בריאותו של הרב לא היה שייך שיעלה כל כך הרבה מדרגות. המנהל השתדל ועשה מאמצים מרובים להחליף חדרים עם מישהו בקומה ראשונה של בית המלון.

באותה השנה, בא אותו בחור לבית המלון עם אמו. הם השתכנו, בחדרם הקבוע שבקומה ראשונה של בית המלון. המנהל פנה לאישה ושאל אם תסכים להחליף חדר עם הרב מפוניבז', תוך שהוא מזכיר את רום מעמדו התורני של הרב. האישה עצמה הסכימה להחליף חדר במלון, רק ביקשה לקבל גם את הסכמת בנה הצעיר, האם מוכן גם הוא לוותר על נוחיותו בקומה ראשונה, ולעלות עוד שתי קומות. המנהל פנה לצעיר: "תסכים להחליף חדר עם ראש ישיבת פוניבז', שקשה לו ההליכה, כי עבר לא מזמן ניתוח קשה?" – "כן". השיב הנער. כעבור מחצית השעה, עמדה בפתח חדרם, הרבנית מפוניבז', שלא הפסיקה מלהודות לאישה על הויתור. היא הוסיפה ואמרה, "הרב ירצה להודות לכם אישית, על הטובה הגדולה והויתור למענו".

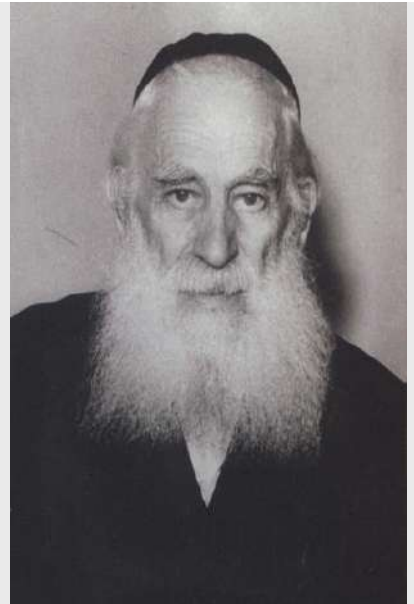
אמרה האישה לרבנית: "עיקר התודה מגיעה דווקא לבני הצעיר, שגם הוא הסכים להחליף חדר". הרבנית פנתה לצעיר והודתה לו. היא הציעה לקנות לו חפיסת שוקולד, כהוקרה על הסכמתו – "תודה רבה, כבוד הרבנית, אין לי צורך בזה!" – "ואולי צעצוע חדש, שאוכל לרכוש עבורך?" – "אין לי צורך גם בזה!" – "משהו! בתור הכרת הטוב!", הפצירה הרבנית. חשב הצעיר לרגע, ואמר: "כשם שמסרתי את מיטתי לרב, אקווה, שבבוא הזמן הנכון, כשארצה בעז"ה ללמוד בישיבת פוניבז', שהרב יתן לי מיטה בישיבה". הרבנית התפלאה מדברי הנער. "איזה מבט רחוק!".

באותו מעמד, הוציאה הרבנית גיליון, ורשמה את הדברים האלה: "כשיגיע בחור פלוני לישיבת פוניבז', יזכה מיד במיטה!". היא חתמה את שמה בשולי הגיליון, ירדה לחדרו של הרב, וגם הוא חתם את שמו, לאות הסכמה מלאה. האישה, גם הילד, שמרה על המכתב למשך שנים, וכאשר היה בנה מוכשר לנסוע לארץ הקודש, מסרה את המכתב לידו, ואמרה לו בבטחה, שמיד עם בואו לישיבת פוניבז' ימסור אותו לחברי ההנהלה, והוא יתקבל ללא עיכוב ובעיה כלל. זהו סודו של המכתב!

רבי יוסף שלמה כהנמן, ידוע גם בכינויו **הרב מפוניבז'**: נולד בעיר קוהל בליטא בשנת ה'תרמ"ב (1886). בצעירותו למד בישיבת טלז. לאחר מכן למד שנה בנובהרדוק ושלוש שנים בישיבת ראדין. בשנת ה'תרע"ב (1916) עמד כראש ישיבה בגרודנו. בשנת ה'תרע"ט (1919) לאחר פטירת הרב יצחק רבינוביץ מונה לרבה של פוניבז' ומיד הקים שם ישיבה בשם "אוהל יצחק" על שם הרב הקודם. עלה לארץ בשנת ה'ת"ש (1940) ובשנת ה'תש"ד (1944) הקים בעזרתו של החזון אי"ש ישיבה בבני-ברק על שם קהילתו שנכחדה. בנוסף, הקים גם בית-אבות וייסד את קריית-פוניבז' באשדוד. הרב עצמו גייס כספים רבים עבור הישיבות ולצורך עניין זה כיתת את רגליו. בפרשת ילדי טהרן נלחם נגד הממסד, ודרש שחלק מהילדים, בהתאם לרצון הוריהם שנרצחו בשואה, יעברו לידיים של יהודים דתיים. הוא עצמו אימץ את הבן של האדמו"ר מביאלא, שהיה בקבוצה זו. **ידוע כבעל מידת האמת**. על שמו הוקם בית הספר היסודי לבנות "בית יעקב כהנמן". נפטר ב-כ' באלול ה'תשכ"ט (1969). חי כ-83 שנים. ציונו בבני-ברק.

אביו: הגאון הרב יהודה לייב. **אימו**: מרת איטה לאה. **אשתו**: בתו של הרב מויזל'. **מרבתי**: הגאונים הרב ישראל מאיר הכהן מראדין (ה'תפ"ח חיים'), הרב אליעזר גורדון והרב שמעון שקופ. **מתלמידיו**: הרב גרשון אדלשטיין (ראש ישיבת פוניבז'), הרב ברוך דב פוברסקי (ר"י פוניבז') והרב ישראל מאיר לאו (הרב הראשי לישראל לשעבר). **חברותא**: הגאון הרב אלחנן וסרמן הי"ד. **מספריו**: מאמריו של הרב נאספו בחלקם בשלשה קבצי 'דברי הרב', שנערכו על ידי הרב בצלאל דבליצקי.

רבינו היה ידוע בכוח השכנוע שלו. את כשרונו הברוך ניצל לטובת ישיבת פוניבז', אותה הקים ובראשה עמד. מדי תקופה היה יוצא לחוץ לארץ, לחלות פני נדיבי עם, ושם היה מכנס אותם ומספר על עולם התורה שפרח ושגשג באירופה שקודם החורבן וכן על תלאות המלחמה, על האחיזה האיתנה ביהדות, בכל מחיר, ועל איסוף השברים בשנים שלאחר השואה.

בשלב זה, כאשר עיני הנוכחים היו רטובות לגמרי מדמעות, היה הרב עובר לדבר על ישיבת פוניבז', מעוז התורה, שהיא התשובה הניצחת לצוררי ישראל, המבקשים להשמידנו ולכלותנו. "כי לא תשכח מפי זרעו" היה זועק מנהמת ליבו, "התורה לא תישכח לעולם ועד!" הדברים היוצאים מן הלב היו נכנסים אל הלב, והנדיבים היו פותחים את כיסיהם ותורמים סכומים נכבדים לטובת ישיבת פוניבז'.

המעשה הבא אירע באחד מביקוריו של הרב מפוניבז' באחת מקהילות אמריקה. בשבתו בבית הכנסת, הבחין בו אחד המשולחים ששהו שם, ופניו נפלו. אותו רב נשלח ע"י ישיבת סלבודקא שבבני ברק, כדי לאסוף כספים עבור הישיבה הנתונה במצוקה. אולם בראות המשולח, שהרב מפוניבז' נמצא במקום, הבין, כי אפסה תקוותו להתרים אפילו סנט אחד.

אין כל ספק, שהרב כהנמן, בדיבורו הסוחף והכריזמטי, ישבה את ליבם של המתפללים וימצה את כל יכולת תרומתם. עבור סלבודקא, לא ייוותר דבר. אולם לאחר שהסתיימה התפילה, לא מיהר המשולח לעזוב את בית הכנסת "אם לא אצליח לאסוף כאן כסף, לפחות אשמע דרשה טובה מפי הרב", הררה בעגמימות והתיישב בקצה בית הכנסת ואכן, הרב מפוניבז' לא אכזב. הוא נשא דרשה סוחפת ומרתקת, בה סיפר על אימי השואה והרצה אודות חשיבות התפקיד של בני העם היהודי לשמר את הגחלת ולתמוך בלומדי התורה.

ואז, כאשר לא נותרה עין יבשה בביה"כ הרים לפתע הרב את קולו וזעק: "יושב עמנו כאן באולם שלוחא דרבנן, מיישיבת סלבודקא שבבני ברק. האם יודעים אתם אלו גדולי עולם חבשו את ספסלי ישיבת סלבודקא באירופה?" ובטרם התאושש המשולח מן התדהמה, עבר הרב לדבר על מצוקתה הקשה של ישיבת סלבודקא, ועל החובה הקדושה לתמוך ולהחזיק אותה, כדי שלא תיסגר, חלילה וחס. וכאילו בכל זאת לא די, ירד הרב מפוניבז' מן הבמה וניגש למשולח, מניח ידו על כתפו ואומר בקול רם: "שיניו יחד נעבור כאן ונאסוף כספים עבור ישיבת סלבודקא! רק עבורה!"

ואכן, במשך דקות ארוכות צעדו השניים בין המתפללים, והללו הרימו את תרומתם הנדיבה במיוחד. הסכום שנאסף עלה על כל הציפיות. המשולח של ישיבת סלבודקא לא תכנן לאסוף בכל ביקורו בחו"ל, אפילו את מחציתו של הסכום הגדול, וגם עיניו של הרב מפוניבז' זהרו נוכח ההצלחה. לאחר שיצאו מבית הכנסת מצא המשולח מקום להציג את תמיהתו.

"למדני כבודו, מדוע החליט להתרים את המתפללים עבור ישיבת סלבודקא ולא עבור ישיבת פוניבז', הזקוקה גם היא למזומנים?". הרב הסביר: "מתפללי ביה"כ יודעים, כי גם אני מחזיק ישיבה. הנחתי שכאשר יראו, שאיני אוסף כספים עבור עצמי, אלא עבור ישיבה אחרת הם ישערו

כי מצבה של אותה ישיבה קשה עד אנוש, שאם לא כן, מדוע אני מזניח את ישיבתי עבור ישיבה אחרת? מתוך כך, יגדילו את סכום התרומה, ויתרמו סכומים גדולים יותר, מאשר אילו הייתי מתרים אותם עבור ישיבת פוניבז' ומכיוון ששיניו באנו לאותה מטרה, להגדיל תורה ולהאדירה, מה זה משנה לאיזו ישיבה מגיע הכסף? מיניה ומיניה יתקלס עילאה, ואם אפשר להשיג סכום מסוים עבור ישיבת פוניבז' או סכום כפול עבור ישיבה אחרת- דומני, כי הבחירה אינה קשה". (מעובד מתוך 'דרך עץ החיים')

אם ראשונים כמלאכים – הגאון הרב משה אריה פריינד זצ"ל

הגאון הרב משה אריה פריינד זצ"ל - נולד ב-ו' תשרי ה'תרס"ד (1903) בהונגריה. כבר בילדותו ניכר כי לגדולות נועד והוא הצטיין בהתמדתו הרבה בתורה. התחנך בבית סבו, הגאון ר' זאב גולדברגר. בגיל שתים-עשרה כבר היה בקי בשו"ע יורה דעה בע"פ עם הפרי מגדים. בגיל שמונה עשרה היה בקי בארבעת חלקי השו"ע והוא צורף לדיני תורה שניהל סבו. לפני השואה שימש כרב בעיירה נאסויד וראגנא, וכדומ"ץ בעיר סאטמר. איבד בשואה את רעייתו ושמונת בניו ונידון לעבודת פרך. כשהיה באושוויץ קיים במסירות נפש תורה ומצוות במצבים קשים מנשוא. שמר לא לחלל שבת ולא לאכול מאכלות אסורות. לאחר מכן שימש זמן קצר כרב העיר סאטמר והתמסר לשיקום חיי הקהילה: יסד בית-שחיטה, הושיב בית-דין וכו'. בשנת ה'תשי"א (1950) עלה לארץ ישראל והתמנה לראש ישיבת 'יטב לב' של חסידות סאטמר בירושלים. תפקיד אותו מילא במשך ארבעים שנה כשהוא מרביץ תורה ומעמיד תלמידים רבים.

בשנת ה'תשי"ב (1951), התמנה למו"ץ של העדה החרדית בשכונת בית-ישראל כאשר יהודים רבים מכל גווני הקשת פנו אליו לשאול את חוות דעתו. ב-כ"ו אב ה'תשל"ט (1979) לאחר פטירת האדמו"ר רבי יואל טייטלבוים מסאטמר, התמנה לשמש כראב"ד העדה החרדית כנציג סאטמר. ב-י"א סיוון ה'תשמ"ט (1989) לאחר פטירת הרה"ג ר' יצחק יעקב וייס (ה'מנחת יצחק') התמנה לגאב"ד העדה החרדית. בשנת ה'תשנ"ו (1996) הקים ת"ת בשם 'חיי עולם המקורית'. בהמשך נפתחו בנשיאותו ישיבה קטנה וישיבה גדולה וכשבע לפני פטירתו התקיים מעמד חנוכת הבית לבניין המוסדות בשכונת גוש 80 בירושלים. גאון אדיר בנגלה ובנסתר. ענוותן מופלא. הרבה בתעניות ובסיגופים. נפטר ב-כ" אלול ה'תשנ"ו (1996). חי כ-93 שנים. ציונו בהר-הזיתים בירושלים. לאחר פטירתו נקראו המוסדות על שמו 'מוסדות רמ"א'. בהמשך הוקמה על שמו ישיבת תולדות רמ"א בבית שמש.

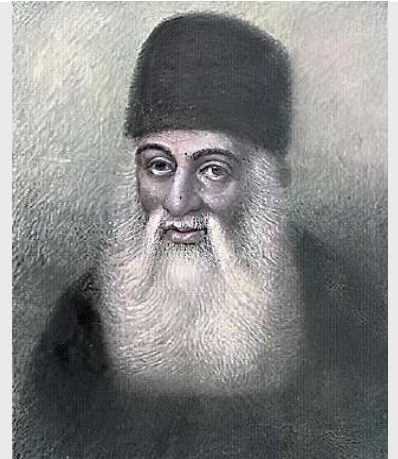

אביו: ר' ישראל (רב העיר הוויאד). **אימו:** מרת שרה (לבית גולדברגר). **נשותיו:** מרת בילא (זיווג ראשון- בת ר' ברוך רב העיר פיר), מרת פרידא דאכנר (זיווג שני- נישא לאחר השואה. נפטרה בשנת ה'תשמ"ב), מרת טשארנא (זיווג שלישי). **ילדיו:** בשואה איבד ל"ע את רעייתו ושמונת ילדיו. לא היו לו ילדים מנשותיו בזיווג שני ושלישי. **מרבתינו:** הגאונים סבו, ר' זאב גולדברגר (אב"ד הוויאד), אביו, ר' ישראל פריינד, ר' יחזקאל הלבברשטאם. **מתלמידיו:** הגאונים ר' יהושע רוזנברגר (דיין בעדה החרדית), ר' שלמה יהודה הירש (דיין בקהילת סאטמר ירושלים). **מספריו:** **יעטרת יהושע**- חידושים על הש"ס ובהלכה, על התורה, פסקים והנהגות, על המועדים, אלול וימים נוראים, סדר הקפות **ימרא דשמעתתא**- אוסף מפסקיו, יצא לאור ע"י תלמידו הדיין ר' שלמה יהודה הירש **יממשה עד משה**- אוסף צדיקים ששמם משה ופרק הוקדש לרבינו והנהגותיו.

בימי בחרותי כאשר למדתי בארץ ישראל, זכיתי להסתופף בצילו של מן הגאון הצדיק רבי משה אריה פריינד זיע"א כשעדיין כיהן כראש בית דין, טרם התעטרתו פאר לכהונתו הרמה כגאב"ד ירושלים עיה"ק. בד בבד שימש אז כראש ישיבת סאטמר בקרית מלך רב. זכיתי להצטרף כמה פעמים לשולחנו הטהור בשלוש סעודות ובשאר מעמדי קודש. בבניין הישיבה היה לו חדר מיוחד, שבו הסתגר מדי יום ביומו לאחר התפילה עד כחצות היום, והירבה לשפוך שיח ותפילה שם ולהעתיך בפרקי תהילים עבור כל ההזכרות והקווילאך שהובאו אליו לפקודת ישועה ורחמים. הייתי עולה אליו לשם פעמים רבות לשם לאחר סיום התפילה, ועזרתי לו לקפל את הטלית והתפילין שלו, וזכיתי ליהנות ממנו עצה ותושיה בדבר ה' זו הלכה, וגם בעובדין רברבין וסיפורי צדיקים ושיחות חולין של תלמידי חכמים, ואח"כ זכיתי ללוות אותו לביתו. כשהייתי בארץ הקודש לאחר חתונתי, נכנסתי לצדיק והוא קיבל אותי בחביבות מיוחדת, ואף נתן לי ספר כדורון דרשה.

ביקשתי ממנו שיכתוב לי כמה מילים על שער הספר. רבינו התנצל שמלאכת הכתיבה קשה עליו מאוד, ואפילו ההסכמות הניתנים על ידו נכתבים על ידי אחד מנאמני ביתו והוא רק חותם עליהם. בכל זאת משום כבודו של זקני הגה"ק בעל 'ערך ש"י' זיע"א, שהוא זכה להכירו, יתאמץ ביותר ויכתוב בעצמו כמה דברי ברכה, וביקש ממני שאשאיר את הספר אצלו למספר ימים עד שיתפנה לכתוב. לאחר מספר ימים סרתי למעונו, והראה לי שכבר התחיל לכתוב. "מדי יום אני כותב כמה מילים", אמר, "אני מקווה שתוך ימים ספורים יהיה הדורון מוכן בעז"ה". לאחר זמן פגש אותי ברחוב, וכשראה אותי אמר לי בהתרגשות: "אתה יכול לבוא לקחת את הספר שלך". כשבאתי אליו לביתו נתן לי את הספר כשברכה נלהבת מפארת את דף השער, ואמר לי בענווה: "אין אני אומן במלאכת הכתיבה, אני זקוק עתה להסכמתך אם אכן כתבתי כהוגן" ... (מתוך 'נועם שיח' - שיחות הגה"צ רבי שלמה זלמן פרידמן שליט"א אבד"ק סאנטוב לייקווד).

פעם בערב סוכות, שעות ספורות לפני כניסת החג, ירד גשם שוטף בירושלים ותקרת סוכתו של רבינו קרסה ונפלה. משמיים נתנו בלב אחד המקורבים ללכת לבית הגאב"ד לבדוק אם הכל אצלו כשורה, והוא מצא את הרמ"א עומד ברחוב העיר אובד עצות, ומצפה לעזרת בני אדם. המקורב הזעיק מיד כמה עוברי אורח, ויחד הם הצליחו להקים את גג הסוכה, ולהעמידה על תילה בחוזקה שלא תיפול שוב. בין אלו שהיטו שכם לעזור היה גם רב אחד מבני עדות המזרח, אשר גר בקרבת מקום. כעבור זמן מה פרח המאורע לגמרי מזכרונו של המקורב, אך רבינו לא שכח לעולם את אלו שבאו לעזרתו באותה שעה. **כעבור עשרים שנה הלך הרב הספרדי לעולמו, ורבינו ביקש להשתתף בהלווייתו.** לתמיהת בני הבית מדוע, שח להם את כל אותו מאורע ואמר: "חייב אני ללוות אותו כהכרת הטוב על עזרתו אז אלי" (משה רעיא מהימנא).

הרב יהונתן אייבשיץ זצ"ל: נולד בשנת ה'ת"נ (1690) בקרקוב שבפולין. עוד מילדותו ניכר כי כילד פלא והוגדר כעלוי. חונן בזיכרון נפלא ובחריפות עזה. בקי וחרף, סיני ועוקר הרים, עמדו לו בפלפוליו העמוקים בכל מקצועות התורה. הצטיין בדרשותיו, והיה נערץ גם בעיני שרי העיר. בהיותו כבן 11 התייתם מאימו ועבר להתגורר באייבשיץ ולמד בישיבה שייסד אביו. בשנת ה'תס"ה (1705) בהיותו כבן 15 נפטר אביו ור' מאיר אייזנשטאט אמצו כבן ולקחו לביתו שבפרוסניץ, משם עבר לישיבה בהולשוביצה ולאחר מכן עבר לווינה והיה בבית הגביר ר' שמעון וורטהיימר. לאחר נישואיו בגיל 19 עבר לגור בבומסלא (צ'כיה) ומונה לראש ישיבה. בשנת ה'תע"ג (1712) עבר להמבורג (גרמניה) ובסוף שנת ה'תע"ד (1714) עבר לפראג (צ'כיה), שם שימש כדרשן וכראש ישיבה ובשנת ה'תצ"ז (1736) מונה גם לאב בית הדין בפראג.

בשנת ה'ת"ק (1739) הוזמן לכהן כרב ואב בית הדין בקהילת מץ (צרפת) אולם בעקבות פריצת המלחמה בין פרוסיה והצרפתים נגד מלכת אוסטריה נשאר לסייע לתושבי פראג הנתונים במצור. הוא הואשם ע"י האוסטרים בבגידה והוחרם כל רכושו ולאחר תשלום כופר עצום שוחרר ועבר לעיר מץ שם ייסד ישיבה אליה נהרו מאות תלמידים. בשנת ה'תק"י (1750) לאחר פטירת ר' יחזקאל קצינאלפוגין כיהן כרבה של אה"ו (אלטונה, המבורג וואנדסבק). אח"כ עבר להתגורר באלטונה וייסד שם ישיבה אליה נהרו מאות תלמידים. ידע בע"פ את כל שישה סדרי משנה, בקי בספר הזוהר ובכתבי האריז"ל. את רוב משכורתו העניק ללומדי תורה, סייע לעניים ורכש חפצי מצווה בסכומים גדולים.

רבינו כתב קמעות ליולדות, ובכמה מהם שנפתחו, נשלחו אל ר' יעקב ישראל עמדין (יעב"ץ) חשד שיש בהן מינות. הוא כתב לר' אריה לייב באמסטרדם, לר' יעקב יהושע בפרנקפורט (ה'פני יהושע'), לר' שמואל הלמן (הרב במץ שהחליף את רבינו) ולר' נחמיה ריישר על אודות הקמעות - כולם הסכימו כי ר' יהונתן הוא מין ואינו ראוי לשבת על כסא הרבנות, והוא ברח לגיסו באמסטרדם. רק לאחר שפרסם מכתבים מרבנים שהעידו על יושר אמונתו, בעלי בית המועצה בהמבורג השיבו אותו לכהונתו. נפטר בכ"א אלול ה'תקכ"ד (1764). חי כ-74 שנים. ציונו בבית העלמין העתיק באלטונה.

סבא: ר' משה יצחק יהודה ליב צינץ (מצד אמו). **אביו:** ר' נתן נטע (רב העיר אייבשיץ. מקובל, מצאצאי האריז"ל, רש"י ור' נתן נטע שפירא-ה'מגלה עמוקות). **אמו:** מרת שיינדל. **אשתו:** מרת עלקלי (בת ר' יצחק שפירא, אב"ד בעיר בומסלא-נישא בשנת ה'ת"ע). **בנו:** ר' מיכל.

מרבתינו: ר' מאיר אייזנשטאט הלוי אטינגר (דודו). **מתלמידינו:** ר' זרח איידליץ (בעל "אור לישרים"), ר' ידידיה טיאה וייל, ר' מאיר פישלס, ר' נפתלי הירש אוסטרילינג. **מספריו:** השאיר אחריו תשעים ושמונה ספרים, שרובם עדיין בכתבי יד. מביניהם: ילוחות עדות יכרתי ופלת-י על יורה דעה יתרי"ג מצוות בחרוזים יאורים ותומים - על ש"ע חושן משפט ייערות דבש-דרושים יבינה לעתים - על רמב"ם הלכות יו"ט ישר האלף - על ש"ע אורח-חיים ישם עולם - קבלה יאהבת יהונתן - על ההפטרות ימדרש יהונתן יברכת יהונתן יגבורת יהונתן ידברי יהונתן ידעת יהונתן - על מסכת עבודה זרה יחסדי יהונתן יחצי יהונתן ימאמר יהונתן ימטה יונתן - הלכות פסח יקשת יהונתן - דרשות על התורה ימירב אחות יהונתן - שבע החכמות יתפארת יהונתן יזוהר הרקיע ימתוק מדבש - הלכות שבת יצפיחת הדבש יאוצר החכמה יבני אהובה.

כשהיה קטן, היתה עניות גדולה בביתו. ערב שבת, והנה פתח את אחד הסירים וראה עוף גדול ומשובח, ואכל את כולו. כשהגיע זמן סעודת שבת, המנהג היה שאת העוף הגדול ביותר מקבל ראש המשפחה. כשהתבוננה בסיר, נדהמה לגלות כי העוף הגדול נעלם. שאלה על אודות העוף ואף אחד לא ענה. כבר מיד הבינה שידו של יהונתן הקטן במעל. כעסה אמו ואמרה: "זה יפה ככה לעשות לאבא, לאכול את העוף הגדול?" אמר יהונתן: "קיימתי מצוות טעימה בערב שבת, מה עשיתי?" ענתה אמו: "טועמיה נאמר ולא לאכול כזה עוף גדול". ענה לה יהונתן הקטן: "אך גם נאמר ואוהביה גדולה בחרו". וכל המשפחה פרצה בצחוק שזכר לדורות.

בהיותו ילד שאלו אביו לביל הסדר: "מדוע שואלים ילדי ישראל 'מה נשתנה' דווקא בחג הפסח, ולא למשל, בחג הסוכות, כאשר רואים כי עוזבים את בתיהם ויוצאים לגור בסוכה למשך שמונה ימים?". השיב רבינו: "בסוכות רואים ילדי ישראל את בני עמם יושבים בסוכה דלה, ולכן אין הם מתפללים כלל וכלל, שכן מעולם מורגל עם ישראל בצרות ובקשיים ואילו לביל הסדר, כאשר הכל מסובים כבני מלכים, יושבים סביב שולחן ערוך, ועל השולחן כלים יקרים ונוצצים, פמוטות וגביעי כסף מפוארים, מטעמי חג עולים עליו - ואז מביטים ילדי ישראל וחושבים: מה זה קרה היום לאחינו היהודים העניים, המסכנים והרדופים?! והשאלה מתפרצת מפייהם: 'מה נשתנה?'".

היה זה בשבת הגדול, אחד האנשים שאל את הרב: "בהגדה של פסח מופיעים על המילים 'וימררו את חייהם' בטעמי המקרא קדמא ואזלא הינם טעמי שמחה, ומה שמחה יש בכך שהמצרים מיררו את חיי אבותינו?". השיב הרב: "הקב"ה הבטיח שבני ישראל יהיו במצרים 400 שנה מדוע אפוא נמשכה גלותם רק 210 שנה? אחד הטעמים הוא כי במשך 210 שנה קיבלו בני ישראל את כל מנת הסבל שנגזרה עליהם ולכן 'וימררו את חייהם' בטעמים של 'קדמא ואזלא' כי בקושי השעבוד גרם שמחה לאבותינו, שהתקצרה הגלות ב-190 שנה. אבל יש טעמים אחרים של שמחה. מדוע דווקא הטעמים קדמא ואזלא? אם נחסר מהמספר 400 את שנות הגלות 210, נקבל 190 ושתי המילים קדמא ואזלא עולות בגימטריה 190. וזהו פירוש קדמא ואזלא שקדמו ואזלו- שהקדימו לצאת ממצרים ב-190 שנה זוהי השמחה.

הרב מרדכי דב טברסקי מהארנסטייפל זצ"ל- נולד ב-כ"ט כסליו ה'ת"ר (1839) בהארנסטייפל (אוקראינה). נקרא על שם זקינו ר' מרדכי מצ'רנוביל וזקינו ר' דב בער שניאורסון מליבאוויטש. בהיותו כבן שש התייתם מאמו, ואביו נישא בשנית ועבר למדינת גליציה, ואילו רבינו נשאר עם שתי אחיותיו אצל זקינו ר' יעקב ישראל טברסקי מצ'רקס זי"ע, שהתגורר בהארנסטייפל, וממנו למד תורה והתעלה. בילדותו היה רגיל לייסר את גופו ולא עבר עליו חצות לילה מבלי לומר תיקון חצות. נודע כעילוי. חריף בכשרונותיו ובזיכרונו המדהים. בהיותו כבן שמונה שנים ישן על תיבה פתוחה ולה כעין שיניים המכאיבים לגופו. כשנשאל על כך ענה: "במיטה לא מתחשק לי לקום". כשמלאו לו עשר שנים, ידע מספר מסכתות בע"פ והביאו לו מלמד מעיר אחרת, כי לא מצאו בעירו מלמד, שיוכל ללמוד ממנו.

שנתיים אחרי חתונתו, עקר זקינו את מגוריו מהארנסטייפל ועבר לגור בצ'רקס, רבינו הלך עמו, והמשיך להתעלות בתורה. כאשר חלה זקינו בשנת ה'תרכ"ג (1862) פנה ואמר לנכדו: 'צא להארנסטייפל, הגיעה שעתך למלך, אם יש את נפשך שאחיה עוד, בהכרח עלינו להיפרד', ורבינו בהיותו כבן עשרים ושלוש שנים ייסד את חסידות הארנסטייפל ואילו זקינו, המשיך להנהיג את העדה שם עוד שבע-עשרה שנים. לאחר פטירת סבו בשנת ה'תרל"ו (1876) נהרו אליו חסידים רבים מצ'רקס. שקדן עצום. נהג לסיים את ש"ס מידי שנה בחג השבועות. את כל כספי הפדיונות חילק לעניים, על אף שבביתו שררה דחקות נוראה. בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. מלומד בניסים. נפטר ב-כ"ב אלול ה'תרס"ג (1903) לאחר ארבעים שנות אדמו"רות. ידע את מועד פטירתו. חי כ-63 שנים. בנו ר' יהודה לייב בן-ציון מילא את מקומו כאדמו"ר השני בשושלת.

סבא (מצד האב): ר' יחיאל מיכל מקרימא (מצאצאי ר' משולם זושא מאניפאלי).
סבא (מצד האם): ר' יעקב ישראל מצ'רקס. **אביו:** ר' משולם זוסיא אוירבך (אב"ד טולמיטש).
אמו: מרת שטערנא פייגא. **אשתו:** מרת רייצא (בתו השמינית של האדמו"ר ר' חיים הברשטאם מצאנז בעל 'דברי חיים'. החתונה התקיימה בשנת ה'תרט"ו בוויסניץ). **מרבותיו:** סבו, ר' יעקב ישראל טברסקי. **מתלמידיו:** ר' פרץ קניבסקי (אביו של מרן ר' יעקב ישראל, בעל ה'קהילות יעקב').
מילדיו: מרת שטרנא פייגא (נישאה לר' נחום זלמן שניאורסון מצ'רקס), מרת חיה מלכה (נישאה לר' משה גיטרמן מקייב), האדמו"ר ר' אהרן אלימלך שניאור זלמן (חתן ר' משה הורוביץ מרזבדוב, שימש כאדמו"ר באיגנטובקה שברוסיה ואח"כ בקרוסנא שבגליציה), מרת שרה מרים (נישאה לר' שלום אליעזר הברשטאם מראצפרט), האדמו"ר ר' חיים משה צבי (חתן ר' מנחם נחום טברסקי מרחמסטרווקה, שימש כאדמו"ר אחר פטירת אביו), האדמו"ר ר' בן ציון יהודה לייב (חתן ר' יצחק יואל רבינוביץ' מקונטיקוזיבה, ממלא מקום אביו), מרת יוכבד רבקה (נישאה לר' אלישע הברשטאם מגורליץ), ר' ברוך דוד מקלינקוביץ' (חתן ר' שלמה זלמינא מראשקוב), מרת אסתר הנדל (נישאה לר' חיים ישעיה שניאורסון בנו של רבי שלום דובער שניאורסון).

מספריו: יעמק שאלה- שו"ת על ד' חלקי שו"ע יעמק החכמה על התורה- פלפולים •פלא יועץ- על התורה יתורת חסידות יחיבור לטהרה- הלכות נטילת ידים ומקוואות יתורי זהב- הלכות רבית •שושנת העמקים- דרושים על התורה בדרך פלפול

אחד מאנשי שלומו של רבינו – היתה לו שותפות עם יהודי: היה להם בית מסחר עם הרבה פועלים. אירע פעם, שגוי אחד מהפועלים השתכר והתחיל לצעוק ולהשתולל. ניגש אליו אחד משני הבעה"ב ונתן לו סטירה על לחיו, והלה נפל ומת. כמובן ששני היהודים פחדו עד מאוד. הם תפסו את המת וזרקוהו לתוך התנור בבית מסחרם ושפרוהו ולא נשאר ממנו זכר. אך משפחת הגוי בראותם בערב, שאין אביהם שב לביתו רצו למקום עבודתו ומשלא מצאו אותו החליטו שהבעה"ב היהודים הרגו אותו ותבעו אותם למשפט, וכמובן חיכה להם משפט קשה. השותף, שהיה חסיד של רבינו אמר לשותפו, שהוא נוסע לרבו לשפוך את פחד ליבו. כשבא והזכיר לפני רבינו את מר גורלו אמר לו, שיסעו לעיר קיוב לרחוב מסויים בשעה מסויימת ושם תבוא להם הישועה.

השותף, שהיה מתנגד, צחק מחבירו ואמר לו: "הרי שנינו יודעים בבירור, שהגוי נשרף, ואפרו מונח בתוך תנור בית המסחר ומה לנו לחפש ישועה בקיוב", אך לעומתו טען חברו החסיד: "הלא אנו מצפים לישועה, ואין לנו שום תקווה אנא ננסה לקיים דברי חכמים". והנה אך הגיעו לקיוב לרחוב ההוא, שהרה"ק ציווה להם, וראו את הגוי חי וקיים ומתהלך שם, מיד ניגשו אליו ושאלו מה שמו, וכשהשיב להם וראו שאכן זה הוא, שאלו אותו: "מדוע הנחת את כל משפחתך, הם בבית, דואגים ומחכים לך". הגוי צעק, שאינו רוצה לידע יותר מהם, כי סבל הרבה מאשתו ואינו רוצה לחזור אליה, אמרו לו השניים, שילכו עימו למשטרה ויצהיר בפניהם בכתב, שאינו רוצה לחזור לביתו ויכתוב את הסיבה לכך. הסכים הגוי ופנו עימו לתחנת המשטרה וכתב וחתם שאינו רוצה לשוב למשפחתו כי רעות שבעה נפשו מהם, מובן מאליו שאחרי שהיהודים הגיעו אל בית המשפט, והמכתב של הגוי בידם, פטרו אותם לשלום, ויהי לפלא.

את כל הכסף, שהביאו החסידים לפניו, פדיונות נפש ודורות, נהג לחלק לעניים בני טובים, שנתן להם דין קדימה ביחס לצרכי הבית והילדים שלו. יתירה מזו, גם מצאצאיו דרש להתנהג ככה, וכאשר השיא את אחד מנכדיו, תבע מבני הזוג, שיפרישו מעשר מהדורות שקיבלו לכבוד החתונה. לעתים היה ממשכן את כלי הכסף שבביתו, גביעים או פמוטי שבת וחנוכה, כדי לעזור לאביונים, שמישיאים את צאצאיהם מתוך הדחק. פעם אחת, כשלא היו מעות בידו, חתך את כפתורי הכסף שבאפודתו ונתנם לאיש עני, שביקש את עזרתו. (מבוא לספר שושנת העמקים)

הרב הגאון ישכר דב בער (בערצ'י) לייפר זצ"ל - נולד בשנת ה'תר"ה (1845). בן אחר בן עד לר' מאיר הגדול (ראש שושלת פרמישלאן זיע"א), ויחוסו למעלה בקודש עד רבינו יעקב הלוי ממרויש ומקורבל (מח"ס 'שו"ת מן השמיים'). כשהיה כבן שש שנים בלבד כבר פעל ישועות. איש קדוש מאוד. ידוע ומפורסם לגאון אדיר, בקי בש"ס ופוסקים. לפני נישואיו רבינו סיים את כל הש"ס פעמיים. מגדולי התורה בתורת הנגלה והנסתר. מלומד בניסים. חסידים רבים נהרו אליו לשמוע מפיו תורה ודבר ה'. היה דורש דברי תורה במשך שעות ארוכות. בהתחלה כיהן בבאכניא גאליציב, ולאחר מכן בסעליש. ב-ט"ו תשרי התרנ"ה (1894) אביו נפטר ורבינו שימש במקומו כרבה של סאטמאר. נפטר ב-כ"ב אלול ה'תרס"ו (1906). חי כ-61 שנים. ציונו בסאטמאר.

סבא (מצד האב): הרה"ק ר' ישכר ברטש מנדבורנה. **אביו:** הרה"ק רבי מרדכי מנדבורנה (מח"ס 'מאמר מרדכי'). **אימו:** מרת חיה (בת הגה"ק ר' שמואל שמעלקא טויבש אב"ד יאס. משפחתה מיוחסת לרבינו הגה"ק רבי יואל סירקש אב"ד קראקא, הגה"ק המהרש"ל זיע"ע והגה"ק ר' מרדכי יפה, בעל הלבוש) **אחיו:** הרה"ק ר' יצחק מסאטניסלוב, הרה"ק ר' מאיר רוזנבאום מקרטשניף, הרה"ק ר' ישראל יעקב מחוסט, הרה"ק ר' אהרן משה מלאנצוט, הרה"ק ר' יוסף מנירעדהאז. **נשותיו:** בת הרה"ק ר' אלעזר ליזר בראנדווין מאוזיפולה סטרעטין (זיווג ראשון), מרת דבורה (זיווג שני - בת הרה"ק ר' יהושע העשיל אייכנשטיין מחודורוב זידיטשוב).

ילדיו: האדמו"ר ר' מאיר מקליוולאנד, האדמו"ר ר' איתמר מבישטינא, האדמו"ר ר' דוד מבאניא, האדמו"ר ר' אהרן משה מגרוסווארדיין הי"ד, האדמו"ר ר' יוסף מפייטסבורג, (מח"ס 'צדקת יוסף'), האדמו"ר הרה"ק ר' שלום מנדבורנה ברייטן-ביטש ניו-יורק.

חנתינו: האדמו"ר ר' ישכר בער רוזנבוים מסטראזניץ, האדמו"ר ר' מאיר רוזנבוים מסאטמאר, האדמו"ר ר' יצחק לייפר.

כשהיה בן שש שנים, איש אחד בא לבית אביו הרה"ק ר' מרדכי מנדבורנה זיע"א. לאותו איש היה חוזה עם הממשלה והוא התפרנס ממכירת מתכות לממשלה. יום אחד היתה ביקורת ממשלתית והם שקלו את הסחורה שהוא סיפק. הם גילו כי חסר כחצי קילו ממה שהוא היה אמור לספק. השוטרים אסרו אותו בבית-הסוהר. בצר לו הוא הפעיל קשרים ושיחד את הנוגעים בדבר. הם הוציאו אותו מבית-הסוהר עד זמן המשפט, שנקבע שיתקיים בעוד מספר ימים. הוא פנה לעורך דין בכיר כדי להתייעץ איתו וביקש ממנו שהוא ייצג אותו במשפט. העורך דין אמר לו בגלל בשל מעשה כזה הוא עלול לשבת שנים רבות בבית-הסוהר. נראה שאין שום מצב שהוא יצא זכאי.

באותה שעה הרב מרדכי מנדבורנה לא היה בבית ולא היה צפוי לחזור עד אחרי המועד בו נקבע המשפט. כשהאיש הבין זאת, הוא התחיל לבכות ואמר שהגיע במיוחד לרב כדי שיושיע אותו - ועתה הצדיק לא בבית. מה יעשה עכשיו? רבינו היה כבן שש שנים בלבד. היה לו קשה לראות את האיש בוכה ואמר לו: "אם תיתן לי סכום מסוים (ופירט מה הסכום) אני מבטיח לך שתצא זכאי במשפט". האיש מיד הוציא את הסכום שביקש רבינו ונתן לו. רבינו הביט בו ואמר לו: "כשיגיע זמן המשפט תעמוד מול השופט. הוא ישאל אותך מדוע החסרת חצי קילו מהמתכת שהיית צריך לספק? תאמר לו שלדעתך לא החסרת כלום מהמשקל ואתה מבקש שישקלו שוב את המתכת שסיפקת".

האיש לא הבין כיצד טענה שכזו תעזור לו, מכיוון שהוא ידע בוודאות שהוא החסיר מהמשקל, אבל שמע לרבינו. זמן המשפט הגיע. האיש טען כי סיפק את הסחורה כפי שהיה צריך וכי העלילו עליו עלילות. השופט מיד ביקש שישקלו את המתכת שהאיש סיפק. למרבה הפלא המשקל היה מכוון ולא חסר כלום. כמובן שהשופט זיכה את האיש וכעס על אותם אנשים שהעלילו עליו לחינם. האיש הגיע בשמחה רבה לבית אביו, הרה"ק ר' מרדכי מנדבורנה זיע"א כדי להודות לבן על עצתו ועל הישועה הנפלאה. באותה שעה אביו כבר שב לביתו. האיש סיפר את כל מה שאירע איתו ועל הישועה הנפלאה שהבן חולל עבורו.

לאחר שהאיש עזב את הבית, אביו פנה אל רבינו בן השש ושאל אותו בפליאה: "איך עשית דבר כזה ליטול מעות מהיהודי - וכן איך פעלת עבורו ישועה?", הבן השיב: "מכיוון שאבא לא היה אז בבית, חשבתי שאבקש מהמלאך מיכאל שבעת שישקלו השופטים את המתכת שהוא סיפק, שיכביד את ידו על המשקל והאיש ינצל מהמשפט". (מעובד מתוך עבודת עבודה)

בנו הרה"ק ר' איתמר מבישטינא זיע"א סיפר שלאחד מחסידי הרה"ק האדמו"ר ר' ישכר דוב רוקח מבעלזא זיע"א היה משפט. הוא הגיע אל רבו מבעלזא וביקש שהצדיק יתפלל עליו ויצליח במשפט. רבו אמר לו: "עצתי שתיסע לרבי מבאכניא. הוא לא מתגורר שם כיום, אלא באונגארן. תיסע לבאכניא ותשאל להיכן הרב עבר. לאחר מכן תיסע לאותו מקום ותספר לו על המשפט. הרבי גדול מאוד בעניינים אלו".

האיש עשה כדברי רבו והגיע לרבינו. הוא סיפר על המשפט. רבינו כתב לו אלו טענות עורכי דינו יטענו עבורו כדי שיצא זכאי. האיש לקח את הנייר. כשהגיע מועד המשפט, עורכי הדין טענו כפי מה שהיה כתוב על הנייר והוא יצא זכאי בדין! לאחר מכן הוא כתב מכתב לרבינו שיצא זכאי בדין והודה לו על כך. המכתב הגיע באמצע השבעה לאחר שרבינו נפטר. בנו של רבינו, הרה"ק ר' איתמר מבישטינא זיע"א, ענה לו במכתב. אחר כך הוא הגיע בעצמו לבנו עם פדיון, ואמר שהוא מצטער שלא נסע לרבינו כל השנים האלו. (שיח זקנים)

פעם שר המחוז שלח שוטרים שיורו לרבינו בפקודתו שתוך שלושים יום רבינו צריך לעזוב את עירו. רבינו השיב לשוטרים שיאמרו לשר בשמו שהוא יסתלק קודם ממקומו ויפוטרו ממשרתו. כן היה, שבתוך שבוע מפלה באה לשר. (אוהב חסד)

רבינו היה גאון גם בתורת הנגלה וגם בתורת הנסתר. פעם הזדמן ברכבת עם הרה"ק ר' יוסף מאיר ווייס (ראש שושלת ספינקא האמרי יוסף זיע"א). בכל הדרך שוחחו ביניהם וביררו שאלות מסובכות בתורת הקבלה. האמרי יוסף חזר מספר פעמים על דבריו שנאמרו בפשטות ובענוות חן. (ראשי גולת אריאל)

לפני נישואיו רבינו למד את כל הש"ס פעמיים. אביו ר' מרדכי מנדבורנה הכיר עליו שביעות רצון מיוחדת, וחשב שלפי גודל חשיבות בנו יש בזה מעין פגם ולכן אמר לו: "בני חביבי, אם מסיימים פעם שניה את הש"ס לפני הנישואין אין מקום להתנשאות". (אוהב חסד)

**אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של
הצדיקים או של הקברים או אם לא שמנו את תמונת
הצדיק או הקבר ויש לו תמונה שהוא צילם או שקיבל
ממישהו ששהוא צילם ונתן לו את זכויות יוצרים להשתמש
בה ולא הוריד אותה מאתר באינטרנט, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com**

**למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה PnineZadikim@gmail.com**

**כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com**

העלון מוקדש לרפואה והצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
רפואת יהודה אריה בן רחל ברכה- רפואת הנפש ורפואת הגוף
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו
והצלחה בכל העניינים, נחת מכל יוצאי חלציו וכן בחינוך הילדים